KATE STAR

în numele prieteniei

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Doctorul Cari Harvey nu semăna cu imaginea pe care Jessica şi-o făurise despre el. Il ura de atât de mult timp, încât până la urmă şi-l reprezentase sub trăsăturile unui monstru, incapabil de sentimente omeneşti. In faţa acestui frumos necunoscut cu faţa zâmbitoare, fu cuprinsă de panică. Oare se putea ca acest bărbat să fie într-adevăr răspunzător de moartea prietenului său? Cu capul vâjâind, acceptă să-şi pună mâna pe braţul întins. Când degetele ferme puse stăpânire pe ale sale, se simţi cuprinsă de o vinovăţie amestecată cu teamă. Subterfugiul pe care-l folosise pentru a fi desemnată pe acest post i să păru brusc contestabil şi la ideea că doctorul Carl Harvey putea să descopere legătura sa cu Chris, nu-şi putu stăpâni un fior.

- Cum s-a desfăşurat călătoria dumneavoastră, domnişoară Diamond?

Ochii căprui o priveau cu bunăvoinţă. Jessica se străduia să le susţină examenul fără să-şi piardă puterile.

-Avionul care m-a adus de la Londra era foarte confortabil. în schimb, formalităţile de la vamă, la Detroit, mi s-au părut foarte lungi.

- Asta este inevitabil când se intră în serviciul familiei regale din Reichenstein. Va trebui să vă obişnuiţi, spuse doctorul cu un zâmbet.

Tânăra fată se întrebă încă o dată cum un bărbat atât de diabolic se putea ascunde sub o aparenţă atât de simpatică. Dacă nu l-ar fi urât atât de mult, l-ar fi găsit chiar foarte seducător.

- Este prima mea experienţă cu regalitatea, murmură fără să se gândească.

- Veţi vedea că prinţul George este fermecător. Am urmat aceeaşi şcoală, în Anglia şi nu-şi dă deloc aere. Prinţesa Karine, soţia sa, este încântătoare. De altfel, veţi merge imediat să-i cunoaşteţi.

întorcându-se, urcă treptele largi ale scării de la intrare. în timp ce urma silueta înaltă îmbrăcată în gri, Jessica notă că bagajele îi erau duse de doi servitori cu haine albe. Limuzina imensă care venise

s-o ia de la aeroport se îndepărta deja spre o destinaţie necunoscută, unde va fi lustruită până la scoaterea celui mai mic fir de praf de pe caroseria strălucitoare. Oftând, trecu de o uşă de stejar si intră într-un somptuos si impunător hol lambrisat.

Carl Harvey îi explică în şoaptă că această casă aparţine unui "rege" al automobilului, care îşi întemeiase regatul când Detroit îşi începuse dezvoltarea.

- Cea mai mare parte a acestor locuinţe istorice au fost transformate în muzee, dar prinţul a putut s-o închirieze pe aceasta pe toată durata sejurului său în Statele Unite.

Tulburată de parfumul subtil al apei sale de toaletă, Jessica murmură câteva cuvinte despre extraordinara frumuseţe a locului.

- Prima impresie este întotdeauna importantă, declară doctorul, aţintind asupra ei o privire enigmatică.

Un fior de teamă o străbătu la ideea că poate cunoştea motivul real al prezenţei sale. Era imposibil! hotărî în cele din urmă. Dacă aşa stăteau lucrurile, n-ar fi obţinut niciodată acest loc. Din fericire, ajunseră pe culoar.

- Prinţul ne aşteaptă în biroul său, declară

doctorul Harvey, bătând la o uşă sculptată.

Câteva secunde mai târziu, o secretară tânără le deschise. Zâmbi la vederea medicului.

- Intraţi, doctore Harvey, spuse aceasta, întorcându-se la biroul său, aşezat într-un colţ al vastei încăperi.

Prinţul se ridicase pentru a-i întâmpina.

- Iat-o aşadar pe fermecătoarea infirmieră care te va asista, Carl. Ce faceţi, domnişoară? adăugă strângând ferm mâna Jessicăi.

- Foarte bine, domnule, dar dumneavoastră? întrebă tânăra fată cu nervozitate.

Jenată, regretă că nu-şi întrebase ghidul dacă trebuia să fie mai ceremonioasă. Poate trebuia să spună "sire"... sau "Maiestatea Voastră"....?

- V-aţi văzut apartamentele? întrebă repede prinţul.

- Nu încă.

- Am venit direct să te vedem, George, interveni Carl Harvey.

Această familiaritate o miră mai întâi pe tânăra fată, dar apoi îşi aminti că cei doi bărbaţi frecventaseră aceeaşi şcoală. Nu avu timp să întârzie mai mult asupra problemei, deoarece se bătu la uşă. O femeie elegantă, care putea să aibă între treizeci şi

patruzeci de ani, îşi făcu intrarea. Jessica remarcă unghiile lungi cu manichiura făcută, la fel ca şi părul blond care-i aureola faţa perfect machiată.

- V-o prezint pe secretara mea, Madeleine Cumming. Şi iat-o pe domnişoara Jessica Diamond, declară doctorul Harvey.

Jessica îşi ţinu respiraţia, amintindu-şi de toate dăţile când încercase să-l găsească pe marele bărbat, după moartea lui Chris. Madeleine Cumming o îndepărtase întotdeauna politicos.

- Vă voi arăta camera dumneavoastră, murmură secretara model, adresându-i un zâmbet rece.

- Il vom însoţi pe prinţul George la o cină importantă, preciză Carl Harvey, adresându-se Jessicăi, aşa că este de preferat să vă odihniţi în această după-amiază.

- Veţi avea nevoie de serviciile mele, în această seară? întrebă încet Madeleine Cumming.

- Nu cred, profitaţi să vă relaxaţi.

- Prefer să expediez corespondenţa întârziată, murmură suav secretara. Binevoiţi să mă urmaţi, domnişoară Diamond.

Cu o ironie puţin amară, tânăra femeie hotărî că frumosul medic întreţinea cu secretara sa relaţii... privilegiate. Fără vreo tranziţie, mintea îi reveni la

prinţ. Cu talia sa medie şi părul blond tuns perie, îi lipsea prestanţa. Dacă ar fi trebuit să-l indice pe prinţ dintre cei doi bărbaţi prezenţi, cu siguranţă l-ar fi evidenţiat pe elegantul doctor Harvey. Era o dovadă suplimentară că nu trebuia să se încreadă în aparenţe, se gândi urmând-o pe Madeleine Cumming.

Camera sa se afla la etajul superior, la capătul unui culoar lung. O vază plină cu trandafiri parfumaţi fusese pusă pe o masă joasă, lângă fereastră. Jessica traversă imediat încăperea pentru a admira vederea. Aşa cum sperase, ferestrele largi dădeau spre lacul Saint-Clair. Fascinată, privea apele cenuşii presărate cu spumă, când un vapor mare, albastru cu alb, apăru de pe râul Detroit.

- Ce vedere frumoasă! oftă Jessica.

- într-adevăr, consimţi Madeleine Cumming care i se alăturase.

Efluviul de parfum franţuzesc ce o învăluia pe tânăra femeie, o aduse pe Jessica la realitate.

- Lucraţi de mult timp pentru doctorul Harvey?

- Nu-mi veţi ghici vârsta atât de uşor! exclamă secretara cu un râs limpede.

- Nici măcar nu m-am gândit la asta!

- Ei bine... Sunt în serviciul doctorului Harvey de...

ceva timp, dar asta nu înseamnă că sunt cu un picior în groapă.

Puţin agasată de insistenţa doamnei Cumming, Jessica îşi dori să fie singură.

- Mulţumesc că m-aţi condus până aici, spuse cu fermitate. Cred că mă voi întinde puţin.

- Bună idee! eclamă secretara, înţelegând aluzia. Aici, veţi avea nevoie de toată energia. Sper că nu aţi socotit că este o slujbă foarte liniştită.

- Nu mi-am imaginat niciodată că ar fi astfel.

îndată ce Madeleine Cumming părăsi încăperea, tânăra fată oftă uşurată. Soarele după-amiezii se revărsa în cameră, aprinzând străluciri de rubin pe covorul roşu. Draperiile asortate erau susţinute de cordoane aurii, pentru a lăsa să intre cât mai multă lumină. Cuvertura din dantelă era de o pură delicateţe... Poate moştenitoarea unui baron al automobilului dormise acolo, chiar înaintea nunţii? Visătoare, Jessica se duse în baie, unde o aştepta o cadă impresionantă, cum exista în anumite castele englezeşti.

După ce se relaxă în apa caldă şi parfumată, se strecură între cearşafurile răcoroase care îi împodobeau patul. Adormi profund...

O trezi un zgomot surd şi continuu. Ridică

receptorul gândindu-se că însuşi telefonul era regal.

- Am nevoie de dumneavoastră, domnişoară Diamond, spuse vocea gravă şi profundă a doctorului Harvey.

- Ceva nu este în ordine, doctore?

- Vom discuta când îmi veţi fi alături.

- Dar unde...?

- In aripa medicală, la parter, o întrerupse cu enervare.

închisese. Jessica privea receptorul tăcut.

- Da, doctore. Desigur, doctore, murmură.

Se simţea aproape uşurată că i se arătase în adevărata lumină. Până la urmă, era chiar bărbatul arogant pe care se aşteptase să-l întâlnească!

Din fericire, uniforma albă se afla deasupra în valiză. Totuşi îi trebuiră cinci minute pentru a o îmbrăca şi a-şi strânge părul lung, blond, într-un coc sobru, care-i accentua puritatea trăsăturilor.

Nu-şi acordă timp să-şi machieze faţa proaspătă. Pentru oricare alt bărbat, şi-ar fi dat osteneala să-şi sublinieze ochii mari albaştri, sau să-şi pună puţin roz pe buze, dar nu pentru Carl Harvey!

Acesta o aştepta în holul aripii medicale, în timp ce arunca priviri nerăbdătoare spre orologiul din perete.

- Iată-vă totuşi! exclamă cu ironie.

- A trebuit să mă îmbrac, replică tânăra fată.

Carl îi întorsese deja spatele şi împinse uşile batante care dădeau spre un fel de clinică în miniatură. Furioasă, Jessica îl urmă în cabinetul în care el primea pacienţii. După ce-i indică un scaun, doctorul se aşeză greoi în spatele biroului. La vederea feţei sale preocupate, Jessica se întrebă despre ce urgenţă era vorba. Carl Harvey nu se grăbea, părând că-şi caută cuvintele. în sfârşit, se hotărî.

- Oare pot avea încredere în dumneavoastră?

Inima Jessicăi bătea să-i spargă pieptul... Ştia!

- Pentru că dacă nu este cazul, prezenţa dumneavoastră nu-mi va fi de nici un folos, continuă el. Va trebui să juraţi că nu veţi trăda încrederea celor pe care-i servim.

- Asta se înţelege de la sine, afirmă Jessica uşurată.

- Prinţesa Karine mi-a cerut s-o consult... începu doctorul, privind cu atenţie chipul tinerei fete. Cred că aşteaptă un copil.

- Dar este minunat! Unde este problema?

- Constă în faptul că doreşte ca starea sa să rămână secretă, replică medicul cu voce exasperată.

Nimeni nu trebuie să afle vestea... Nici chiar soţul.

Jessica nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

- Asta nu va fi oare puţin cam greu? Vreau să spun că acest gen de evenimente se... dezvăluie singure.

- Nu este o glumă, replică tăios medicul. Lăsaţi-mă să vă descriu antecedentele medicale ale prinţesei. Primele două sarcini s-au desfăşurat normal. Prinţesa Charlotte are acum opt ani şi mica Hélène, şase. în continuare, prinţesa a pierdut doi copii şi de fiecare dată în a treia lună. Poporul din Reichenstein fusese deja anunţat prin presă că era aşteptat un moştenitor. Vă puteţi imagina publicitatea care ar înconjura evenimentul...

Emoţionată, Jessica îşi aminti de suferinţa pacientelor sale care trecuseră prin aceeaşi experienţă.

- Biata femeie!

Văzând compasiunea care lumină ochii albaştri ai asistentei, medicul renunţă la tonul rece.

- După sfatul ginecologului regal, s-a hotărât ca prinţesa să folosească mijloacele actuale pentru a evita o nouă sarcină. Dar recent, ea s-a hotărât să nu mai ţină seama de asta, pentru a mai încerca să aibă un al treilea copil.

- Când v-a spus toate acestea?

- Puţin după sosirea dumneavoastră. După ea, va intra în perioada periculoasă. Am acceptat s-o consult în această după-amiază. în afară de camerista sa devotată, Louise, veţi fi singura care, cu mine, vom deţine secretul. Prinţesa ţine ca soţul său să nu fie anunţat decât când sarcina va fi destul de avansată. De altfel, pentru acest motiv m-a prevenit. Cina are loc pe un pachebot care navighează pe Saint-Clair. Se teme de urmările unei asemenea seri... Ah! Iat-o.

Medicul şi infirmiera se ridicară, în timp ce o tânără femeie brunetă intră în încăpere. De talie mijlocie, avea o faţă cu trăsături fine, luminată de un zâmbet blând. Bătrâna doamnă care o urma, trebuia să fie Louise. Păru dezolată când stăpâna sa îi dădu liber.

- Dar, doamnă...

- Aşteaptă-mă în apartamentul meu, repetă prinţesa cu o fermitate afectuoasă.

îndată ce Louise plecă, Carl Harvey o prezentă pe asistenta sa prinţesei, înainte de a o introduce într-o sală de consultaţii de o curăţenie minuţioasă.

- Suntem singuri? întrebă prinţesa cu îngrijorare.

- Am dat liber personalului auxiliar, o linişti medicul. Domnişoara Diamond te va ajuta să te

dezbraci.

Jessica înaintă, puţin intimidată. Dar uită foarte repede calitatea pacientei, pentru a nu vedea în ea decât o tânără femeie îngrijorată.

- Suntem gata, doctore, spuse în cele din urmă, luând spontan mâna prinţesei, întinsă pe masa de consultaţii.

Medicul se aplecă asupra tinerei femei.

în timpul minutelor care urmară, Jessica nu se putu împiedica să-i admire blândeţea, ca şi iscusinţa cu care îşi liniştea pacienta.

- Eşti însărcinată de aproximativ paisprezece săptămâni, trase concluzia, îndepărtându-se.

- în această perioadă l-am pierdut pe ultimul, anunţă prinţesa cu voce slabă. M-am simţit rău încă de la început. De data aceasta, mă simt de minune.

- Pari foarte sănătoasă, aprobă Carl Harvey. Domnişoara Diamond te va ajuta să te îmbraci, apoi vom discuta tratamentul. Nu văd nici un motiv să nu duci această sarcină la termen.

- Mă voi descurca singură, spuse veselă tânăra femeie. începeţi fără mine, vin imediat.

Zâmbitori, medicul şi asistenta se retraseră.

- Sper să nu mă fi arătat prea optimist, murmură Carl când fură în cabinet.

Jessica îl observa cu atenţie, surprinsă să descopere că marele bărbat putea fi şi el supus îngrijorării.

- Pot oare să văd dosarul prinţesei? îl întrebă.

Medicul împinse în direcţia sa un teanc subţire de hârtii.

- Le-a păstrat de la ultimul avort. Aşa cum veţi putea constata, nici o malformaţie nu explică aceste accidente. Dar voi face în aşa fel încât să nu se mai întâmple nimic de acest gen, adăugă, lovind biroul cu pumnul închis. Şi aici, veţi interveni dumneavoastră. Femeile ascultă întotdeauna de alte femei, dar nutresc faţă de bărbaţi o neîncredere oarecum... biologică.

Jessica izbucni în râs, ceea ce o împiedică să găsească pe loc răspunsul adecvat.

- Teoria dumneavoastră nu este lipsită de un oarecare bun-simţ, spuse în sfârşit. Ce aşteptaţi de la mine?

Trăsăturile crispate ale doctorului se relaxară.

- Va trebui să o convingem că este necesar să se odihnească. Apoi, veţi veghea asupra ei ca o umbră. Este o tânără femeie activă, întotdeauna pe baricade...

Tăcu, deoarece uşa tocmai se deschisese în faţa prinţesei.

- Ce aţi hotărât?

- Este necesar să te odihneşti...

- Odihnă! Este ceea ce mi-a repetat fără încetare medicul meu, la precedenta sarcină.

- Oare l-ai ascultat?

- Uneori... mărturisi prinţesa râzând uşor.

- In cazul de faţă, te vei supune hotărârilor medicului şi îi vom spune lui George...

- Nu încă, îl rugă încet tânăra femeie. In această seară, presa va sta la pândă, şi-l cunoşti pe soţul meu, le va dezvălui secretul.

- N-aţi putea oare rămâne aici? sugeră Jessica.

- Şi mâine, ziarele vor anunţa că am fost victima unei indispoziţii! Nu! Am întru totul încredere în voi si, dacă nu mă veţi părăsi, nu voi simţi nici o nelinişte.

Zâmbitoare, prinţesa încheie întrevederea, părăsind încăperea. Jessica aşteptă să audă uşa închizându-se înainte de a îndrăzni să ridice ochii spre Carl Harvey.

- Femeile! oftă acesta cu exasperare.

- Şi mai ales prinţesele... preciză tânăra fată.

- George este prea îngăduitor cu ea. Dacă era soţia mea... Pentru început, aş fi obligat-o să asculte.

- Credeţi că puteţi supune voinţa unei femei ca şi când ar fi vorba de un animal? spuse Jessica pe un ton degajat.

- Nu consideraţi că am spus ceea ce nu am spus, declară tăios medicul, care se ridică. Vă las să citiţi, adăugă îndreptându-se spre uşă. Ah... Diseară nu are rost să purtaţi uniforma, deoarece în principiu ne vom amesteca printre invitaţi. Totuşi, doresc să n-o părăsiţi pe prinţesă. In timp ce sunteţi aici, consultaţi şi dosarul prinţului. Este diabetic. Şi... să nu întârziaţi diseară.

Jessica suportase acest potop de recomandări cu ochii plecaţi. Ce bărbat insuportabil! Slavă Domnului, plecase. Uşurată, se cufundă în dosarul familiei regale.

Când ajunse la capăt, aproape se înnoptase. Acum ştia destul despre diabetul prinţului, astmul micuţei Hélène şi anghina bătrânei ducese, pentru a nu părea complet neştiutoare a doua zi dimineaţa. Trebuia să capete siguranţă, deoarece la timpul potrivit îi va pretinde doctorului Harvey explicaţii despre moartea lui Chris. Va trebui să-i spună de ce i se administrase tânărului bărbat o doză de insulină

care dusese la deces, şi pentru ce motiv ea nu putuse obţine nici o informaţie despre dramă...

La întoarcerea în camera sa, înţelese că această întrevedere cu doctorul Harvey îi trezise vechile nelinişti. Nu-l cunoscuse pe Chris Douglas de prea mult timp, dar îi apreciase compania, cel puţin la început. Apoi, relaţiile lor se degradaseră. Chris devenise atât de posesiv, încât a trebuit să se despartă. Dar tânărul bărbat refuzase să accepte această decizie. în ziua morţii sale, Jessica îşi adunase tot curajul pentru a-l anunţa că nu se vor mai vedea. Mai întâi, Chris explodase de furie, apoi pretinsese că nu avea timp să discute.

- Trebuie să plec, Jess, dar nu abandonez partida. Nu crezi ce spui.

- Bineînţeles că da! exclamase aceasta.

Uşa se trântise... Fusese ultima dată când îl văzuse pe Chris. Când aflase despre moartea sa, simţise o uşoară tristeţe, amestecată cu o insuportabilă vinovăţie. Oare se putuse sinucide?

Dar orice efort pentru a descoperi adevărul fusese zadarnic; ca şi când societatea farmaceutică unde Chris fusese angajat în calitate de subiect de experienţă, avea ceva de ascuns. Treptat, Jessica îl împovăra pe directorul acesteia, doctorul Carl Harvey

cu toată răspunderea dramei. Nu putea trăi liniştită atâta timp cât nu-l va demasca, se hotărâse ea.

într-o zi, un anunţ interesant fusese afişat pe tabloul de informaţii al spitalului în care lucra: doctorul Carl Harvey căuta o infirmieră pentru a-l asista dincolo de mare. îşi prezentase imediat candidatura. După toate aparenţele, marele bărbat era probabil grăbit, deoarece fusese acceptată imediat.

Era o şansă unică să descopere adevărul şi intenţiona să profite de ea...

Capitolul 2

Când limuzinele regale ajunseră pe cheiul râului Detroit, unde era ancorat pachebotul, ziariştii se aflau deja acolo.

- Iat-o pe prinţesă! strigă o voce agitată. Ce frumoasă este! Intr-adevăr, prinţesa purta o rochie din mătase de culoarea untului, care punea în valoare strălucirea colierului de diamante. Plasată imediat în spatele ei, Jessica se simţea ca ruda săracă, în fusta neagră şi bluza sa albă.

- N-are rost să ne îngrijorăm pentru pacienta noastră, îi murmură doctorul Harvey, în timp ce porneau pe pasarelă.

- Este încântătoare! întări tânăra fată cu sinceritate.

Ridică scurt ochii spre vecinul său, mai seducător ca niciodată cu costumul bine croit şi cămaşa imaculată cu papion.

Cum îi întinse mâna pentru a o ajuta să depăşească ultima treaptă, Jessica îi zâmbi politicos, gândindu-se că o galanterie nu va reuşi s-o facă să uite cine era. Dar deocamdată, mai degrabă decât să-şi tot amintească

ranchiuna, era de preferat să admire acel cadru splendid. Salonul fusese amenajat într-un mod atât de somptuos, încât te-ai fi crezut într-un hotel de lux. Avea chiar şi lustre! Amuzată, Jessica îşi imagină simfonia de sunete ascuţite din timpul nopţilor cu furtună.

- Vaporul acesta navighează oare pe ocean? îşi întrebă însoţitorul.

- Acum, nu. Aici se organizează doar recepţii extrem de apreciate, dar... costisitoare.

Coborând vocea, îl întrebă cine era gazda lor, un bărbat cu părul cărunt care-şi întâmpina invitaţii în compania soţiei lui elegante.

- Este în fruntea unei firme internaţionale, explică liniştit Carl Harvey. Prinţul George se gândeşte să accepte instalarea unei sucursale în Reicheinstein, ceea ce-i va permite să finanţeze noul său centru de cercetări medicale. Atenţie, va fi rândul nostru...

Strecurându-şi o mână sub cotul tinerei femei, o prezentă industriaşului. Un minut mai târziu, se îndreptau spre masa regală.

în timp ce se lăsa condusă, Jessica se gândea la ceea ce tocmai îi adusese la cunoştinţă Carl Harvey. Nu se îndoia că acesta va deveni directorul viitorului centru. Impresia îi fu confirmată de zâmbetul

călduros al prinţului, la vedea vechiului său prieten. Era limpede că doctorul Harvey nu va întârzia să-şi exercite autoritatea îndoielnică asupra complexului spitalicesc din Reichenstein, concluzionă cu amărăciune.

Indată ce fu aşezată pe locul ce-i fusese rezervat, un chelner cu haină albă se aplecă pentru a-i umple cupa cu şampanie. Râsul cristalin al prinţesei răsună nu departe de ea. Cum Jessica îi aruncă o privire rapidă, tânăra femeie îi zâmbi înainte de a se întoarce spre gazdă.

- N-am văzut-o niciodată pe prinţesă atât de radioasă, constată doctorul Harvey, care fusesese aşezat lângă tânăra fată. Totuşi, aş prefera să nu danseze, adăugă în şoaptă.

- Aveţi dreptate.

Ridică spre el ochii de un albastru nevinovat, înainte de a continua:

- Spuneţi-mi mai multe despre noul centru de cercetare, doctore Harvey. Veţi face şi dumneavoastră parte din el?

Ochii căprui ai interlocutorului său străluciră de un entuziasm expansiv.

- Mi se pare că în afara orelor de muncă, mi-ai putea spune Carl. Suntem chemaţi să lucrăm alături

timp de câteva luni, Jessica...

- Cu mare plăcere, Carl. Acum, în ceea ce priveşte acel proiect...

- Ei bine, este foarte simplu. Prinţul George mi-a propus să conduc centrul. Pe de altă parte, voi preda chirurgia la
Facultatea de medicină. Complexul va include în plus un nou spital. Totul va trebui să fie terminat în octombrie, când prinţul se va întoarce în ţara sa.

- Dar credeam că aveai deja un post în cercetare? se miră Jessica, afişând o prefăcută naivitate.

Carl păru surprins.

- S-ar spune că ai făcut o anchetă în ceea ce mă priveşte?

Tânăra fată reuşi să râdă forţat.

- Cine oare n-a auzit, în timpul studiilor, vorbindu-se de marele Carl Harvey? După câte ştiu, ai petrecut doi ani în fruntea unei importante firme farmaceutice, Chemico.

- Sunt flatat de interesul pe care se pare că-l acorzi trecutului meu... în schimb, eu nu ştiu aproape nimic despre dumneata, doar că eşti o infirmieră extrem de apreciată în spitalul londonez Sainte-Celine. De ce ai renunţat la acel post?

Jenată, Jessica păru că acordă toată atenţia

chelnerului care îi punea în farfurie câteva bucăţi de somon.

- Voiam să călătoresc înainte de a fi prea târziu, îi explică în cele din urmă.

- Prea târziu? Dar ai de-abia douăzeci şi cinci de ani!

- Desigur, dar aş vrea să-mi schimb orizontul. Nu trebuie să rămâi prea mult timp în acelaşi loc, nu crezi?

- Totul este o problemă de personalitate. în ceea ce mă priveşte, mă gândesc într-adevăr să părăsesc Reichenstein, îndată ce centrul se va putea dispensa de serviciile mele.

Privirea sa pătrunzătoare păru că o cercetează câteva secunde pe tânăra fată.

- Te pot lua cu mine, dacă doreşti. Prinţul mi-a cerut să-mi recrutez echipa în timp ce suntem în Statele Unite.

Inima Jessicăi o luase razna. Ce ocazie minunată îi oferea! Totuşi, nu putea accepta.

- Este puţin cam devreme pentru a hotărî asta, spuse foarte repede. Să aşteptăm să vedem dacă îţi voi conveni.

Tocmai se instalase orchestra. Cum primele acorduri ale unui vals romantic se auziră, Carl o

întrebă dacă voia să danseze.

- Nu te nelinişti pentru prinţesă, îi spuse văzând-o ezitând.

Se ridică. Impotriva voinţei sale, tânăra fată îi acceptă mâna
întinsă, nevoind să-l intrige printr-un refuz.

In timp ce chelnerii strângeau, perechile veneau pe pistă. Indată ce mâna fină a lui Carl i se aşează pe spate, tânăra fată fu străbătută de un fior de plăcere. Furioasă pe ea însăşi, ridică ochii spre doctor. Acesta o observă cu atenţie, având întipărită pe chip o expresie enigmatică.

- Oare ne-am întâlnit deja? o întrebă.

- Nu cred.

Jessica îşi ţinu respiraţia, deoarece o strânsese mai puternic.

- Am trecut de câteva ori pe la Sainte-Celine, când căutam studenţi în medicină în măsură să testeze produsele noastre, continuă Carl cu nonşalanţă.

Inima Jessicăi bătea să-i spargă pieptul. Oare era momentul să-l întrebe dacă îşi amintea de Chris Douglas? Renunţă aproape imediat, fără să-şi mărturisească totuşi că nu voia să strice acea clipă plăcută.

Când orchestra tăcu, rămaseră o secundă faţă în

faţă. Ochii gravi ai medicului examinară în treacăt silueta zveltă îmbrăcată sobru în negru şi alb. Cu părul blond răspândit pe umeri şi ochii mari limpezi, degaja o graţie fragilă. înfăşură o şuviţă în jurul unui deget de-al său.

- Te prefer coafată astfel, îi murmură.

Perechile treceau pe lângă ei pentru a ajunge la locurile lor, totuşi ei nu păreau să observe, ca şi când fuseseră singuri pe pistă. Cel care rupse vraja fu medicul.

- Totuşi, ai dreptate să-l strângi în coc, când porţi uniforma, trase brusc concluzia.

O conduse spre masa lor. Chelnerul le aduse al doilea fel de mâncare. Jessica acceptă feliile de vită tăiate foarte subţiri însoţite de anghinare în crustă de pesmet şi brânză rasă şi ţelină.

- înţeleg că prinţul ţine regimul său, constată Jessica zâmbind.

- Sunt încântat că ai avut timp să-i studiezi dosarul. Starea sa este într-adevăr stabilă, deoarece este un pacient model.

în timp ce discutau despre sănătatea cuplului princiar, savurau mâncărurile rafinate care li se serviră. Brusc, tânăra fată îi zări pe prinţ şi pe prinţesă, care se îndreptau spre pista de dans.

- Carl! exclamă în şoaptă. Ce vom face oare?

- Deocamdată nimic. Nu se pune problema să provocăm un scandal.

- Poate ar fi trebuit să-i spui prinţesei că sănătatea sa este precară, pentru a fi mai prudentă.

- Nu este cazul, replică medicul încruntându-se, şi am obiceiul să fiu sincer faţă de pacienţi. Nu se câştigă nimic vrând să-i înşeli.

Ce ipocrit! se gândi tânăra fată cu amărăciune. Uitase să precizeze că adapta adevărul propriilor interese... Fără să spună nimic, Jessica observa perechea princiară care evolua sub sclipirea flashurilor.

- Măcar este un slow, remarcă medicul.

Totuşi, oftă cu uşurare când răsunară ultimele acorduri.

- Am scăpat de teamă, răsuflă Jessica întorcându-se spre ferestrele largi.

Sub cerul plin de stele, ferestrele imobilelor străluceau în mii de sclipiri. Fascinată, tânăra fată îşi uită misiunea. Carl Harvey n-o scăpase din ochi.

- Dacă am face câţiva paşi afară? îi sugeră.

Jessica fu încremenită o clipă, temându-se să fie singură cu el în mijlocul nopţii, dar Carl era deja în picioare. Agasată de acest autoritarism, se lăsă totuşi

condusă până la superba punte superioară. în clipa în care ajunseră în aer liber, pachebotul intra pe lacul Saint-Clair. Jessica observă profilul energic al însoţitorului său, gândindu-se că probabil pacientele îl adorau... fără să mai pună la socoteală infirmierele. De ce oare nu semăna cu personajul rece şi calculat pe care şi-l imaginase? I-ar fi fost mult mai uşor să-şi înfăptuiască planul!

- Carl...?

Acesta se întoarse spre tânăra fată, intrigat de tensiunea pe care i-o percepea în voce.

- Aş vrea să-ţi pun o întrebare, spuse Jessica şi vocea îi tremura.

- Te ascult.

- Este referitor la munca ta, în fruntea societăţii Chemico.

Doctorul încetini brusc pasul.

- Tratam probleme extrem de complexe şi confidenţiale. Te-ar supăra mult dacă am discuta despre asta cu altă ocazie? Este timpul să ne întoarcem lângă pacienta noastră.

Jessica nu avu timp să facă observaţia că tocmai o părăsiseră, deoarece Carl se îndepărtase deja cu paşi mari. Nemulţumită, îl urmă împotriva voinţei sale. în fond, refuzul medicului era cu siguranţă

dovada mustrărilor sale de conştiinţă... Dar nu-i va permite să se eschiveze continuu!

îndată ce se aşezară, medicul pocni din degete.

- Chelner! Fragi şi şampanie!

Imediat ce cupele le fură umplute, o ridică pe a sa în direcţia tinerei fete.

- Pentru colaborarea noastră!

Jessica îl imită în tăcere, nu fără a evita privirea ochilor căprui în care juca o licărire maliţioasă. Hotărât lucru, bărbatul acesta o surprindea. Nu numai că nu răspundea la întrebări, dar făcea astfel încât să nu-i porţi pică. Cu toate că nu-l cunoştea decât de câteva ore, simţea deja dorinţa de a-i plăcea... Il trădase pe Chris!

- Te frământă ceva, Jess? o întrebă blând, trecându-şi un deget sub bărbia tinerei fete, pentru a o obliga să-l privească.

Emoţionată de solicitudinea sa, Jessica simţi un nod în gât şi avu toate greutăţile din lume să-şi stăpânească lacrimile.

- Imi... aminteam de un prieten, murmură.

- Un apropiat, fără îndoială?

- Nu-l cunoşteam de foarte mult timp.

- Intr-una din aceste zile, îmi vei spune de ce vorbeşti despre el la trecut. Trebuie să înţeleg oare

că aţi încetat să vă vedeţi?

Jessica dădu din cap fără să răspundă. Exact în acea clipă, cuplul princiar ajungea pentru a doua oară la locurile lor. Tânăra fată observă cu îngrijorare că prinţesa se sprijinea cu greutate de soţul său. Carl era deja în picioare.

- Vino cu mine, îi ordonă în şoaptă.

Indată ce li se alăturară, prinţesa Karine întinse mâna medicului.

- Carl! Slavă Domnului, eşti aici!

Acesta o susţinu exact în clipa în care leşina. Din fericire, nimeni nu remarcase nimic. Foarte palid, prinţul îşi stăpâni un strigăt.

- Este prea cald, spuse Carl. O voi duce să ia aer.

Puţin după aceea reuşiseră să ajungă pe punte, fără a atrage atenţia curioşilor.

- Ce se întâmplă oare? întrebă imediat prinţul.

Carl se strădui să câştige timp.

- Prea multă agitaţie, o atmosferă prea apăsătoare. Te rog, George, cere să se branşeze aerul condiţionat înainte de a avea alte sincope. Mă ocup eu de Karine, întoarce-te lângă gazdă.

împotriva voinţei sale, prinţul se supuse, în timp ce Carl şi Jessica îi întindeau soţia pe un şezlong. înviorată de briză, aceasta nu întârzie să deschidă

ochii.

- Oh nu! oftă prinţesa. Oare mi-am pierdut cunoştinţa?

- Mă tem că da, încuviinţă Carl. Ti-ai supraestimat forţele, Karine, dar nu te teme de nimic. Am acuzat căldura excesivă, aşa că George n-are nici o bănuială. Acum te vei întoarce acasă.

Cu o eficacitate remarcabilă, Carl organiză o plecare discretă, după ce-i transmise prinţului că soţia sa trebuia să se odihnească, dar că el nu avea nici un motiv să părăsească recepţia.

La miezul nopţii, Carl şi Jessica o culcară pe prinţesă, nu fără a-i smulge promisiunea că îşi va pune soţul la curent cu starea sa, chiar a doua zi dimineaţă.

- Crezi că-ţi va urma sfatul? întrebă Jessica puţin mai târziu.

- Nu sunt sigur. Este o femeie extrem de încăpăţânată, totuşi incidentul din această seară a speriat-o. Cu cât George va fi mai curând la curent, cu atât va fi mai bine.

- Oare va anunţa evenimentul presei?

- Cu siguranţă, va evita să dea speranţe înainte de naşterea copilului. Până atunci se va ruga să fie un fiu.

- Oare este atât de important?

- Este o problemă de succesiune. Tronul Reichensteinului este transmis copiilor de sex masculin.

Sosirea prinţului puse capăt acestor explicaţii.

- Unde este? exclamă trecând pragul încăperii cu pas grăbit. Aş fi vrut să vin imediat, dar eram chiar în mijlocul negocierilor.

Carl evită să întâlnească privirea prietenului său.

- Se simte bine, afirmă cu voce liniştitoare.

- Imi ascunzi ceva! Nu poate fi însărcinată pentru că... Asta este, spune-mi! Aşteaptă un copil?

- O vei întreba tu însuţi, George.

Chipul prinţului radia de bucurie.

- Aşadar, nu m-am înşelat! Vom sărbători evenimentul cu şampanie.

Se pregătea să sune, dar Carl îl reţinu.

- Nu vom sărbători deloc. Karine intră doar în luna a patra şi ne rămâne drum lung de parcurs. Acum, du-te şi te culcă, ordinul medicului.

- Bine, domnule, exclamă prinţul George zâmbind. Mulţumesc pentru tot, Carl, încheie cu voce mai joasă, părăsind încăperea.

Medicul scoase un oftat de uşurare.

- Ai stăpânit admirabil situaţia, remarcă liniştita

Jessica.

Ochii căprui străluciră de umor.

- Cât este de plăcut să fii apreciat la justa ta valoare! Oamenii uită prea des că suntem fiinţe umane şi că avem şi noi nevoie din când în când de o mică încurajare.

Tânăra fată se îndreptă spre fereastră, uimită de curentul de complicitate care se crease între ea şi acest bărbat. în depărtare, un pachebot strălucind de lumini aluneca pe apele negre ale lacului.

- Este o vedere frumoasă.... murmură Carl, foarte aproape de ea.

Surprinsă, Jessica observă că i se alăturase. Parfumul subtil al apei sale de toaletă o învălui în întregime. Se înfioră.

- Este timpul să mă culc, hotărî tânăra fată, întorcându-se.

Dar nu realizase că doctorul era atât de aproape! Se află
brusc la câţiva centimetri de el, cu ochii la nivelul bărbiei sale energice. Cu o mişcare rapidă, Carl îi puse mâinile pe umeri.

- Oare mă înşel, sau îţi este teamă? Eşti o tânără persoană foarte neîncrezătoare, Jess.

- Adevărat? poate am motive să fiu.

- Este limpede că te frământă o problemă. Dacă pot face ceva pentru dumneata...

O sărută pe frunte, ca şi când i se adresa unei copile încăpăţânate, apoi se îndepărtă, lăsând-o singură şi tulburată. Mâine, îşi jură tânăra fată, va pune în sfârşit capăt acestui joc periculos, obligându-l să-i spună adevărul.

Capitolul 3

Micul dejun era servit în sufragerie, o încăpere încântătoare cu pereţi lambrisaţi. Când Jessica intră, Carl şi Madeleine Cumming erau deja aşezaţi în faţa unei mese acoperite cu o faţă de masă imaculată. Absorbiţi de discuţie, de-abia îi remarcaseră sosirea.

- Dacă asta este părerea dumitale, spunea medicul, continuă.

Mă încred întru totul în judecata dumitale.

- Dar, Carl, presupune că nu este de acord.

- în acest caz, voi interveni eu însumi.

Carl ridică ochii spre tânăra fată.

- Serveşte-te de la bufet. Dimineaţa fiecare ia ce-i place.

- Mulţumesc.

Când se îndepărtă, Jessica observă că doctorul îşi continuă conversaţia în şoaptă. Se întoarse să se aşeze, punându-şi în faţă pâine prăjită, un suc de portocale şi o ceaşcă de cafea.

- Asta este tot ce vei mânca? se miră Carl Harvey. Cu siguranţă, eşti ca Madeleine. Se supune permanent unui regim.

- Dar nu aş putea rămâne suplă şi frumoasă dacă aş ceda lăcomiei, nu crezi? exclamă Madeleine

încreţindu-şi nasul cu cochetărie.

- Ah, femeile! răspunse Carl râzând. Socotesc că nu vei cădea de inaniţie în mijlocul dimineţii, Jessica, pentru că nu vom duce lipsă de treabă.

- Nu te nelinişti, răspunse încet tânăra fată întinzându-şi puţină dulceaţă pe pâinea prăjită. Care este programul, astăzi?

Madeleine pufni cu o anumită ostentaţie.

- Draga mea, cu doctorul Harvey trebuie să te aştepţi la orice, vei afla asta foarte repede!

- Mulţumesc, Madeleine, interveni Carl. Sunt sigur că domnişoara Diamond cunoaşte perfect situaţia. Vom discuta despre asta în birou, Jessica. Şi acum, doamnelor, binevoiţi să mă scuzaţi...

Ridicându-se, părăsi încăperea, aparent fără să-şi dea seama de tensiunea care domnea între cele două tinere femei. Secretara scoase o tabacheră din poşeta din piele de crocodil. Işi aprinse o ţigară şi zâmbi maliţios.

- în locul dumitale, nu l-aş lăsa pe doctor să aştepte.

Jessica se mulţumi să-şi înghită ultima bucăţică fără să-i
răspundă, agasată de îndrăzneala însoţitoarei.

Aceasta păru că-i ghiceşte gândurile.

- Carl detestă că fumez, şopti ea.

- Bănuiesc, replică tăios tânăra infirmieră ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

Se întrebă încă o dată despre legăturile care-i legau pe medic şi pe secretară. Nu erau numai profesionale, trase concluzia, cu ciudă. Mergând de-a lungul coridorului, trebuia să admită că femeia aceasta îi displăcea profund...

Carl era adâncit în hârtiile sale. îndată ce intră, îi adresă un zâmbet prietenesc.

- Gata să începem? Una dintre cameriste este convinsă că suferă de o criză de apendicită, dar o cred puţin isterică. Oricum, o vom consulta. Urmează-mă.

Se ridică şi o conduse pe Jessica într-o mică sală unde îi aştepta o tânără fată cu faţa necăjită.

- Du-o în primul separeu şi ajut-o să se dezbrace, ordonă medicul.

Câteva clipe mai târziu, după un examen aprofundat, Carl era convins că tânăra cameristă nu suferea decât de melancolie şi de o foarte mare oboseală.

- îţi vei lua câteva zile de odihnă, Julie.

Tânăra fată acceptă această recomandare cu un zâmbet seducător. Evident, deja suferea mai puţin.

- Intoarce-te să mă vezi săptămâna viitoare, îi recomandă Carl înainte de a se îndepărta.

- Da, doctore Harvey.

Julie se îndreptă, ajutată de Jessica.

- Nu-l găsiţi minunat? şopti camerista îndată ce medicul dispăru. Ce noroc aveţi să lucraţi cu el. Este atât de frumos, încât ar putea fi actor!

- Sunt convinsă că preferă să practice medicina, replică Jessica zâmbind. Eşti fericită aici? continuă foarte repede, pentru a schimba subiectul.

Julie schiţă o mină posomorâtă.

- Nu este rău. De fapt, doresc doar să-mi plătesc studiile. Indată ce voi putea, mă voi întoarce la universitate. Mă plictiseşte atât de mult să şterg toată ziua praful cu pămătuful de pene!

Jessica dădu din cap cu simpatie, apoi îşi părăsi rapid pacienta, pentru a i se alătura lui Carl. In acea dimineaţă, nu avură de tratat decât cazuri uşoare: o încheietură scrântită, o răceală şi câteva migrene cronice.

- Toate persoanele tinere se hrănesc prost, trase concluzia Carl, oftând. Ah! silueta! Ce nu faci ca să rămâi suplu! Apropo, ţi-am spus că tânăra Julie este

anorexică? Trebuie să veghem în mod deosebit asupra ei. Acum un an, nu cântărea decât patruzeci de kilograme. îi vei consulta dosarul, dar nu imediat, deoarece as vrea să-l citeşti pe al micuţelor prinţese. Nu vor întârzia.

Jessica de-abia avu timp să parcurgă lista bolilor de copilărie. Ajunsese la astmul şi eczema micuţei Hélène, când cele două fetiţe sosiră, însoţite de fidela Louise.

Preocupat să n-o lase singură pe prinţesa Karine, Carl o trimise pe femeia cumsecade lângă stăpâna sa. Sigură că alte două protejate ale sale erau pe mâini bune, camerista nu discută.

Examenul Charlottei fu rapid. Carl vru să se asigure că era la fel de sănătoasă cum afirma dosarul său.

- Eşti sănătoasă tun, trase concluzia doctorul.
- Ce înseamnă sănătoasă tun? se miră mezina.
- Doctorul vrea să spună că sunt fermecătoare, afirmă calm Charlotte.
- Este rândul tău, Hélène, spuse medicul stăpânindu-şi un zâmbet.

Copila se apropie docilă şi Jessica îi admiră părul lung, negru, strălucind în soare. Carl o ridică pe fetiţă

şi o întinse pe masă, înainte de a o asculta cu grijă. Când se îndreptă, zâmbea cu bunătate, totuşi Jessica îl simţi că nu era mulţumit.

- Ai fost oare obligată să foloseşti inhalatorul pe care ţi l-am dat? o întrebă.

- L-a folosit noaptea trecută, interveni Charlotte. Louise a trebuit să rămână ore întregi lângă ea. Făcea zgomotul acela ciudat, ca si când şuiera.

- O voi preveni pe Louise că trebuie să mă cheme, mormăi Carl cu voce îngrijorată.

- Ii voi spune eu, afirmă Charlotte cu un aer important. Să ştii, mă ascultă întotdeauna.

Carl izbucni într-un râs sincer, care-i descoperi dinţii albi şi frumoşi. Hotărât lucru, se gândi Jessica, ştia să se poarte cu femeile... chiar şi foarte mici.

- Ce-ţi face pielea? o întrebă Carl pe Hélène.

Mica prinţesă îşi ridică mâneca, descoperind astfel nişte pete înroşite. Medicul cercetă cu grijă leziunile înainte de a-i cere Jessicăi să-i aplice o nouă pomadă.

- A fost testată? îşi făcu griji tânăra fată.

Medicul se încruntă.

- Evident! Crezi oare că aş fi folosit-o în caz contrar? Vă rog să aveţi extrema amabilitate de a

aplica acest balsam, domnişoară Diamond.

Furioasă, Jessica execută prescripţia fără să spună o vorbă. Când termină, Carl întoarse spre ea o faţă amabilă.

- Ducesa ne roagă să-i facem o vizită în apartamentul său. In drum, le vom lăsa pe Hélène şi pe Charlotte.

După ce lăsă câteva instrucţiuni personalului, doctorul părăsi aripa medicală, cu câte o prinţesă la fiecare braţ. Jessica îi urmă, amuzată de modul în care fetiţele se străduiau să atragă atenţia medicului.

îndată ce copilele fură încredinţate Louisei, porniră pe un culoar întunecos, la capătul căruia se afla apartamentrul ducesei văduve, mama prinţului.

- Să nu te laşi impresionată, o sfătui Carl pe Jessica. Are o personalitate impunătoare, dar trebuie să te concentrezi asupra cazului clinic, de asta suntem aici.

Când medicul bătu la uşă, tânăra infirmieră încerca disperată să-şi amintească ce citise referitor la anghina bătrânei doamne. Dar îndată ce fură introduşi, se lăsă distrasă de luxul interior. Panouri din lemn brun încadrau un şemineu de marmură în care ardea un foc bun, în ciuda căldurii soarelui de vară. în adâncul unui fotoliu, o siluetă mică era

aplecată peste canava.

- Ah, tu eşti, Carl? exclamă aceasta cu uşurare. Mă temeam că am vizitatori şi nu arăt niciodată bine ziua. Lumina artificială este cea mai bună aliată a mea, de când am trecut de patruzeci de ani... Cine este? adăugă, arătând-o pe Jessica.

- Noua mea asistentă, domnişoara Diamond.

- Apropie-te, domnişoară... Ah! Acum, văd că porţi una din acele încântătoare uniforme. Şi de ce merit onoarea vizitei tale, dragul meul Carl?

- Aţi pus să fiu chemat, îşi aminti medicul.

- Adevărat? exclamă ducesa, încreţind fruntea. Ah da, îmi amintesc! Pieptul m-a făcut să sufăr teribil în noaptea asta. Din fericire, am înghiţit una din acele pastile pe care i le-ai lăsat Giselei.

După ce-i puse câteva întrebări cameristei, Carl insistă s-o consulte imediat pe bătrâna doamnă. Când fu sigur că fusese îndepărtat orice pericol, insistă să fie chemat în cazul unui nou atac.

- Ziua, sau noaptea, n-are importanţă! recomandă pentru ultima dată înainte de plecare.

O convinseseră pe ducesă să se culce. Intinsă în patul mare, avea expresia unui copil pedepsit, care aşteaptă să plece cei mari pentru a face ceea ce vrea.

- Pariez că se va ridica imediat ce va crede că suntem departe, comentă Carl. Evident, diseară, când voi trece s-o văd, va fi cuminte sub pături... Uneori, am impresia că nu trebuie să îngrijeşti niciodată o persoană pe care o cunoşti de atât de mult timp. Mă consideră încă un şcolar.

- Când ai întâlnit-o pentru prima dată?

- Când George m-a luat cu el în Reichenstein, în timpul vacanţelor de vară. Iţi pot spune că la şapte ani, îmi inspira groază.

- Erai deja la internat?

- Părinţii mei călătoreau foarte mult. Pentru ei, era cel mai bun mijloc de a rezolva problema pe care o reprezentam...

Ajunseseră în aripa medicală. Gânditoare, Jessica şi-l imagina pe micul Carl. Probabil fusese plăpând, deoarece trupul musculos rămăsese foarte subţire la vârsta sa. De altfel, ce vârstă putea avea? Cam treizeci şi cinci de ani, hotărî, observând câteva fire argintii prin părul negru.

- La ce te gândeşti?

- îmi... spuneam că erai foarte tânăr pentru a fi despărţit astfel de părinţi. Ai fraţi şi surori?

- Nu, sunt singurul fiu.

Carl se întoarse, deoarece o infirmieră auxiliară îl

informă că unul dintre grădinari se tăiase adânc cu fierăstrăul. După ce Jessica se ocupă de curăţirea rănii, medicul puse câteva copci, apoi îi făcu bărbatului o injecţie antitetanos.

- Trebuie să merg la centrul medical din Detroit pentru a-mi recruta viitoarea echipă, îi spuse Carl asistentei sale. Mi-ar plăcea să păzeşti fortăreaţa în absenţa mea. La cel mai mic mecaz, mă vei suna la acest număr. Crezi că-ţi poţi asuma această responsabilitate?

- Desigur.

- îmi spuneam că poate vom putea cina împreună în seara aceasta, continuă fără vreo tranziţie.

Jessica ridică spre el ochii întrebători, uimită că presupunea dintr-o dată că ar fi încântată să iasă cu el.

- Este întotdeauna mai uşor să discuţi în faţa unei mâncăruri bune, continuă Carl fără să pară că observase ezitarea.

- N-am alt plan pentru seară, dar...

Medicul n-o lăsă să continue.

- In acest caz, reţin o masă la Mario.

Când plecă, Jessica începu să cureţe sala de consultaţii, ajutată de o tânără auxiliară. Gândind la tânărul Carl, realiză o dată în plus cât de călduroasă

era propria sa familie. Mama îşi exercitase meseria de profesor, fără să-şi fi neglijat vreodată cele două fete, găsind întotdeauna timp să se ocupe de ele după o zi lungă de muncă, sau o seară petrecută corectând lucrările.

Şi Jessica avusese întotdeauna dreptul de a-şi aduce prietenii acasă, chiar dacă părinţii nu-i plăceau. Aşa fusese şi în cazul lui Chris. Işi aminti de tăcerea îngrozitoare care se lăsase în încăpere, când Chris lăsase să-i scape acea glumă de prost gust.

In acea seară, Chris insistase s-o însoţească acasă la părinţii ei. Aceştia contaseră pe o seară de odihnă bună, totuşi făcură impresie bună acelui musafir neaşteptat. Tatăl său abordase subiecte interesante, până când Chris stricase atmosfera printr-o butadă de prost gust. Cel mai rău era că nici măcar nu-şi dăduse seama de pasul său greşit.

Toată viaţa Jessica fusese atrasă de cei slabi, cu siguranţă pentru că se simţea responsabilă de întreaga lume. Fusese impresionată de confidenţele lui Chris, care îi spusese că nu-şi cunoscuse niciodată adevărata familie. Fusese adoptat de mic copil, dar nu se simţise vreodată foarte apropiat de părinţii adoptivi, care muriseră într-un accident de maşină când avea unsprezece ani. Fusese plasat într-un

orfelinat căruia îi păstra o amintire execrabilă.

- Sărmanul Chris! oftă Jessica.

- M-aţi chemat? întrebă tânăra auxiliară.

- Da... Este timpul să te întorci la dumneata, voi termina singură, se grăbi să răspundă tânăra fată.

După plecarea auxiliarei, Jessica termină sterilizarea instrumentelor. O clipă mai târziu, părăsea şi ea aripa medicală, gândindu-se la Chris. în timpul studiilor, reuşise să-şi găsească mama adevărată. Se aşteptase ca aceasta să se mândrească să aibă un fiu student la medicină, dar pur şi simplu îi ceruse să nu-şi divulge identitatea. După toate aparenţele, îi era ruşine de acest copil ilegitim...

Ajungând în camera sa, Jessica se strădui să îşi alunge amintirile triste. Acum, Chris era mort... La ce bun oare, să-i evoce trecutul nefericit?

La mijlocul după-amiezii, Jessica fu convocată de prinţesa Karine. Aceasta remarcă imediat expresia îngrijorată a tinerei fete.

- Voiam doar să stau de vorbă cu dumneata, preciză prinţesa zâmbind. Iţi place ceaiul?

- Da, Maiestatea Voastră...

- Te rog, să renunţăm la această curtoazie. Pentru

că lucrezi cu Carl, îmi poţi spune Karine... în particular, desigur, spuse râzând uşor. Lapte, sau lămâie? adăugă umplând ceştile.

- Lămâie... Maies.... vă rog.

Izbucniră într-un râs complice şi gheaţa fu spartă. Jessica observă că erau singure. Nu se vedea nici măcar credincioasa Louise.

- Doream să-ţi vorbesc de la femeie la femeie, începu calm prinţesa. N-aş vrea ca fetiţele mele să sufere prea mult din cauza sarcinii. Aşteptau acest sejur în Statele Unite cu atâtă nerăbdare! Prevăzusem să mergem să vedem cascada Niagara, să vizităm Cape Cod...

Jessica inspiră adânc. Trebuia să uite rangul pacientei sale, pentru a nu vedea în ea decât o mamă ca toate celelalte, preocupată să i se simtă bine copiii şi împărţită între foarte multe obligaţii.

- Carl şi cu mine nu avem intenţia să vă ţinem în puf până la naştere. Totuşi, date fiind antecedentele medicale, venirea copilului pe lume trebuie să fie principala dumitale prioritate. Cel mai bine este să-ţi câştigi fetele de partea dumitale.

- Ce vrei să spui?

- Cred că vor fi foarte mândre să aibă un frăţior

sau o surioară şi mai ales să împărtăşească secretul cu dumneata. Aşa că, vorbeşte-le despre fratele sau sora care va veni. Spune-le că o naştere este un eveniment natural, dar că uneori trebuie luate precauţii speciale. Cred că vor înţelege.

- Ai vrea oare să asişti la discuţia noastră? Asta m-ar linişti.

- Desigur. Vestea le va face să nu-şi mai încapă în piele de bucurie. Cât despre excursii, nu te îngrijora, vom găsi o soluţie.

Prinţesa o întrerupse cu entuziasm.

- Oare cum nu m-am gândit la asta! Mă veţi înlocui dumneata şi Carl. Fetiţele îl adoră... şi dacă îl vei însoţi, va fi perfect. Charlotte visează cascada Niagara, iar Helenei i-am promis că va vedea balene la Cape Cod.

- Nu asta voiam să spun...

- Fetele sunt puţin cunoscute de public, continuă Karine fără să pară că remarcă reticenţele tinerei fete. Dacă sunt cu Carl şi cu dumneata, îmbrăcate simplu...

Jessica nu avu inima să întrerupă acel val de cuvinte. Oare ce va spune Carl când va fi înştiinţat de aceste planuri? Il cunoştea atât de puţin...

- încă puţin ceai, Jessica?

- Nu mulţumesc... Karine. Trebuie să mă întorc în aripa medicală.

Lăsându-şi imediat ceaşca, prinţesa îşi însoţi vizitatoarea până la uşă.

- Mi-ai fost de un preţios ajutor, îi spuse strângându-i cu prietenie mâna.

Mai târziu, după-amiază, Jessica părăsi cabinetul. Incepea să se teamă de seară. Nu numai că va trebui să-l interogheze pe Carl despre responsabilitatea sa în moartea lui Chris, dar va trebui să-i anunţe şi planurile prinţesei. Se întrebă la ce anume va reacţiona mai rău....

Capitolul 4

Restaurantul "La Mario" era situat în centrul Detroitului. Prinţul George insistase ca unul dintre şoferii săi să-i conducă pe Carl şi pe Jessica în limuzina regală.

- Doriţi să vă aştept, domnule? întrebă tânărul bărbat politicos.

Cu uniforma şi cu manierele sale respectuoase, începuse să atragă atenţia trecătorilor. Carl se grăbi să-l concedieze.

- Nu, mulţumesc, vom lua un taxi la întoarcere, declară strecurându-şi mâna sub braţul Jessicăi.

în clipa în care intrară în clădire, un gură-cască exclamă:

- Nu este acea prinţesă străină.... Oare care era numele său?

- Nu, îl informă un altul. Prinţesa Karine este brunetă şi aceasta este blondă. Nu înţeleg...

Tânăra fată îşi stăpâni un zâmbet înainte de a se îndrepta cu toată înălţimea sa de un metru şaizeci şi opt. Nu în fiecare zi erai confundată cu o alteţă regală, se gândi. Fu recompensată pe neaşteptate pentru tot timpul pe care-l petrecuse pregătindu-se. Avusese dreptate să aleagă costumul nou de culoare crem, o nebunie pe care şi-o permisese chiar înainte de a părăsi Londra. Cu bluza din mătase roz şi sandalele cu tocuri înalte, se simţea

plină de încredere.

- Pe aici, domnule, masa dumneavoastră este gata.

- Vom bea mai întâi un pahar la bar, spuse calm Carl.

Conştientă de privirile admirative care se aţinteau asupra
sa, Jessica îşi urmă "patronul". Cocoţată pe un taburet, îl auzi comandând două cocteiluri... Evident, nu-şi dăduse osteneala s-o consulte... Dar în acea seară degaja un farmec atât de devastator, încât se ştia incapabilă să se bosumfle.

- Două Manhattan, anunţă barmanul punând cele două pahare pe bar.

Carl îl ridică pe al său în direcţia însoţitoarei.

- In sănătatea dumitale!

- Mmm... Este bun, declară tânăra fată după ce sorbi o înghiţitură. Ce este?

- Cinzano şi Canadian Club, spuse Carl cu un zâmbet. Este primul dumitale sejur în Statele Unite?

- Da. Mi-am dorit întotdeauna să văd America.

- Da?... o încurajă.

Tânăra fată începu curajos:

- Hm... Prinţesa Karine tocmai se întreba dacă nu am fi de acord să le ducem pe micile prinţese să viziteze anumite locuri. Acum, că ea este însărcinată, nu se mai

poate deplasa deloc... Dar ar fi păcat ca fetiţele să fie dezamăgite, nu crezi?

Carl îşi lăsă brusc paharul în faţă.

- Mergi drept la ţintă, spuse el pe un ton glacial. Oare eşti pe cale să-mi explici că ai acceptat sugestia prinţesei?

- Este greu de refuzat. De altfel, în interesul pacientei noastre...

- Te rog, scuteşte-mă de aceste motive perfide! Şi lasă-mă să-ţi amintesc că eu sunt cel care ia deciziile, asta incluzându-le şi pe cele privitoare la pacienta noastră. Acum, să mergem să cinăm.

Jessica îl urmă, cu ochii plecaţi. Când fură aşezaţi unul în faţa celuilalt, într-un încântător separeu, de-abia remarcă tablourile reprezentând Veneţia, care împodobeau pereţii.

- Nu fi atât de tristă... murmură Carl, punându-şi mâna lungă peste cea a tinerei fete. Trebuie să înţelegi că trebuie să mă consulţi întotdeauna, dacă doreşti să întreţinem relaţii de muncă bune. Este limpede?

Jessica dădu din cap fără să-l privească, jignită, dar în acelaşi timp uşurată că nu mai era supărat.

- Aţi ales, domnule?

- Nu încă, răspunse Carl fără să-şi ia ochii de la tânăra

fată. La ce te-ai angajat? continuă cu o voce mai blândă.

- Hm... Pentru că prinţesa este momentan imobilizată, va trebui să le ducem pe Charlotte şi pe Hélène să viziteze cascada Niagara şi.... Cape Cod.

- Dar este o treabă foarte încurcată! Trebuie să mă gândesc pentru început la recrutarea echipei mele, înainte de întoarcerea în Reichenstein.

- Oare aceste două micuţe prinţese, a căror mamă aşteaptă un copil, nu merită un efort suplimentar?

O clipă, crezu că medicul va exploda. Işi vârî capul între umeri, aşteptând să suporte furtuna, când Carl izbucni într-un râs cordial.

- Ai vinde şi gheaţă eschimoşilor! exclamă. Dar spune-mi... Cascada Niagara, mai înţeleg, dar Cape Cod?

- Din cauza balenelor, murmură tânăra fată, cu ochii plecaţi cu încăpăţânare spre faţa de masă.

- Desigur! Cum oare nu m-am gândit la asta? Suntem gata, adăugă adresându-se chelnerului. Gogoşile umplute cu carne sau brânză sunt delicioase aici. Iţi place bucătăria italienească, Jess?

Aceasta dădu din cap, gândind că era puţin prea târziu pentru a întreba.

- Pentru început, gogoşi cu carne, îi indică doctorul chelnerului, apoi, o faraona, o insalata verte şi o sticlă de vino rosso.

- Ce este oare această... faraona? întrebă Jessica îndată ce bărbatul se îndepărtă.

- Este o bibilică, sunt sigur că-ţi va plăcea la nebunie.

- Adevărat?

O clipă, avu dorinţa de a-l sfida, dar era de preferat să nu rupă armistiţiul. De altfel, câteva minute mai târziu, trebuia să admită că avusese dreptate: mâncărurile pe care le alesese erau unele mai delicioase decât celelalte. Când ajunseră la profiterol, tânăra fată îşi găsea însoţitorul întru totul fermecător. După o ceaşcă de cafea foarte tare, Jessica oftă mulţumită şi se lăsă pe spătarul banchetei.

- Pari mai tânără când te relaxezi, spuse Carl pe un ton inofensiv. Şi mai frumoasă... adăugă, uşor ironic.

Furioasă, Jessica simţi că roşeşte.

- Mulţumesc! Vorbeşte-mi despre munca de la Detroit, se grăbi să reia. Mi-ai spus adineaori că vei foarte ocupat, înainte de plecarea în Reichenstein.

- Este vorba în principal de recrutare. Caut în special pe cineva care să poată să se ocupe de cercetarea farmaceutică. Astfel, mă voi putea consacra chirurgiei.

- îţi lipseşte sala de operaţie?

- Foarte mult...

- în acest caz, de ce ai acceptat conducerea la Chemico? făcu Jessica pe un ton degajat.

- Aveam nevoie de bani.

- Salariul de chirurg nu-ţi ajungea?

- In acea perioadă, nu!

- In acest caz, de ce ai demisionat după doi ani?

Se străduia să-şi ascundă exaltarea. Niciodată nu visase să-l chestioneze pe Carl cu atâta îndrăzneală....

- Asta se transformă în interogatoriu! exclamă Carl cu enervare. De ce te interesezi atât de mult de treburile mele?

Luată pe nepregătite, Jessica jucă totul pe o carte:

- Deoarece Chris Douglas era prietenul meu...

Timp de câteva secunde, Carl îşi aţinti asupra ei o privire uluită, apoi memoria păru să-i revină.

- Chris Douglas... Pentru acest motiv mă hărţuieşti cu întrebări?

- Caut adevărul.

- Ca toată lumea, mi se pare. M-am plictisit de toată povestea asta.

- Dar ce s-a întâmplat? De ce ai acceptat să i se injecteze o insulină care nu fusese încă experimentată?

- Taci! Nu ştii nimic despre împrejurări...

- Bineînţeles, pentru că ai refuzat să mă primeşti. Chris era un student fără un ban. Avea nevoie de bani...

Chelnerul întrerupse tirada tinerei fete, punând un

telefon pe masă.

- Un apel pentru dumneavoastră, domnule.

Această diversiune păru să-l uşureze pe Carl, care luă receptorul. Agasată, tânăra fată îşi jură că nu va scăpa atât de uşor.

- Sosesc imediat, spuse foarte repede.

Cu inima palpitând, Jessica înţelese că discuţia lor era întreruptă de o urgenţă. Carl se întoarcea deja spre chelner.

- Chemaţi-mi un taxi. Prinţul, îi explică Jessicăi. A făcut o comă diabetică.

Taxiul gonea în noapte. Când ajunseră la lac, Jessica zări locuinţa princiară complet luminată. Louise şi auxiliara de noapte îi aşteptau sus pe palierul scării de la intrare.

- Slavă Domnului, iată-vă, doctore! exclamă infirmiera. Prinţul a venit să-mi spună că nu se simte bine, apoi s-a prăbuşit sub ochii mei. Nu ştiam...

Carl se repezise deja în hol, urmat de Jessica. O găsiră pe prinţesă mergând în lungul şi în latul culoarului din aripa medicală.

- Este acolo, le spuse cu o uşurare vizibilă.

Prinţul era întins pe masa de consultaţii. Infirmiera de zi, care fusese trezită din somn, îi lua pulsul.

- Transpiră abundent, le explică aceasta. Cum se

plângea de ameţeli, l-am sfătuit să se culce, apoi v-am sunat.

- N-a cinat, spuse calm Karine. Avea de studiat nişte hârtii importante şi...

- Ar fi trebuit să-l obligi să mănânce ceva! o certă Carl, ca şi când prinţesa era o elevă rea. Cunoşti totuşi instrucţiunile mele!

Văzând că era privit cu mirare, coborî tonul.

- Maiestate, doriţi cu siguranţă să vă întoarceţi în camera dumneavoastră? Vă voi ţine la curent cu starea prinţului. Louise, ocupă-te de stăpâna dumitale.

- Da, domnule doctor.

- Domnişoară Diamond, îi vom injecta o soluţie de insulină. Tine-i braţul, te rog. Bine... Acum, să-i punem perfuzia. Glucoza ar trebui să-l scoată din comă.

Munciră unul lângă altul fără să schimbe o vorbă în plus. In sfârşit, prinţul clipi din pleoape.

- Ce s-a... bombăni.

- Plăteşti preţul neascultării! glumi Carl.

- Imi pare rău, mormăi prinţul. Aş putea avea puţină apă? Imi amintesc că această amabilă mică infirmieră m-a întins aici... Incăperea dansa... Oh! capul meu!

- Şi toate astea pentru că n-ai cinat!

Percepând o notă de uşurare în vocea răguşită a medicului, Jessica evaluă brusc teama sa profundă.

Ea îngrijise un pacient, dar Carl resuscitase un prieten vechi.

- Oare mă pot întoarce în camera mea? întrebă prinţul.

- Nu, vei rămâne aici. Iar mâine va trebui să te supui la o serie de teste. Vrei să pregăteşti un pat, domnişoară Diamond?

De-abia o privise, gândi Jessica, grăbindu-se să execute ordinele medicului. Fără îndoială uitase seara lor... Dar făcuse o treabă bună, admise împotriva voinţei sale, bătând perna cu palma.

- Totul este pregătit?

Carl tocmai apăruse în uşa încăperii, susţinându-şi prietenul. Jessica îl ajută pe prinţ să se culce, apoi Carl se aşează într-un fotoliu.

- Rămân cu el. Du-te la culcare, Jess şi... mulţumesc pentru că m-ai asistat atât de bine, adăugă cu un zâmbet obosit.

Tânăra fată îi remarcă trăsăturile trase.

- Pari epuizat, murmură cu simpatie. Vrei să vin să te înlocuiesc peste două ore?

- Mă voi descurca foarte bine. Odihneşte-te, micuţo.

Chiar înainte de a adormi, Jessica îşi aminti chipul frumos al lui Carl Harvey, cu maxilare energice, mâinile

sensibile aşezate pe braţele fotoliului. Işi dorea cu disperare să nu aibă de-a face cu moartea lui Chris, deoarece bănuia că va trebui să lupte din toate puterile pentru a nu se îndrăgosti de el...

A doua zi dimineaţă, îl făcură pe prinţ să se supună unui număr de teste, în timp ce îngrijeau cazurile uşoare ale personalului. In biroul vechi, Madeleine Cumming tria corespondenţa lui Carl. Din când în când se ivea pentru a-i pune o întrebare cu voce mieroasă. Când ieşea din camera prinţului, încărcată cu o tavă grea, Jessica fu gata să se izbească de secretară.

- Te găsesc foarte grăbită în dimineaţa asta! exclamă Madeleine, aruncând o privire spre bluză pentru a se asigura că nu s-a pătat.

- Suntem destul de ocupaţi, admise cu răceală Jessica.

-Ai petrecut o seară plăcută "La Mario"? Ultima dată când Carl m-a dus acolo...

Tăcu, deoarece medicul tocmai apăruse la capătul culoarului. Imediat, cele două femei se despărţiră, nu fără să schimbe un zâmbet de gheaţă. Indepărtându-se, Jessica se gândi că Madeleine îi făcuse un serviciu informând-o că nu era singura care fusese invitată de Carl...

Un minut mai târziu, era lângă prinţ, căruia i se alăturase soţia sa.

- Cum te simţi în dimineaţa asta? o întrebă Carl pe tânăra femeie.

- Perfect, replică aceasta zâmbind. Sper că de data aceasta totul se va desfăşura bine.

- Dacă-mi dăruieşti un fiu, voi fi cel mai fericit dintre bărbaţi, oftă prinţul George. Nu s-ar putea determina sexul acestui copil, Carl?

- Nu! exclamă prinţesa. Fată sau băiat, n-are nici o importanţă.

- Bineînţeles, draga mea. Nu voiam să te întristez. Uită ceea ce tocmai am spus.

- Cred că George trebuie să se odihnească după-amiază, promise prinţesa.

Când medicul îi deschise uşa, îl privi.

- Mulţumesc că te-ai oferit să te ocupi de micuţe, Carl. Sunt încântate. Bineînţeles, voi avea grijă de toate detaliile materiale.

- Bineînţeles, repetă medicul aruncându-i o privire ucigaşă asistentei sale, care întoarse capul.

La sfârşitul dimineţii, Madeleine veni să-i anunţe că preparase cafea. Ajungând în mica sală rezervată personalului, Jessica fu surprinsă să descopere acolo un vizitator.

- Sunt mulţumit să vă văd, spuse Carl necunoscutului. Jessica, ţi-l prezint pe unul dintre

candidaţii pe care i-am primit ieri, Matthew Brearley.

Şi dumneai este domnişoara Diamond, asistenta mea.

Madeleine îi întinse tânărului bărbat o ceaşcă de cafea.

- După accent, am presupus că sunteţi englez. Oare ce vă aduce în această parte a lumii?

Matthew îşi trecu nervos o mână prin părul negru.

- Anul trecut, am făcut cercetare într-o universitate americană. Contractul mi s-a terminat; de aceea, doresc să obţin acest post în Reichenstein.

- Aveţi calificările necesare, răspunse Carl, dar nu sunteţi singurul candidat. Din acest motiv, vă propun să lucraţi cu mine în vara asta. Astfel, vom vedea dacă ne înţelegem reciproc.

- Accept cu bucurie propunerea dumneavoastră, domnule. Mi-am adus toate actele pentru a le putea studia.

- Vă mulţumesc. Nu este decât o formalitate, dar este necesară. Jessica, du-l pe Matthew să viziteze aripa medicală. Eşti liberă după-amiază, dar să te întorci diseară. Prinţul va petrece a doua noapte aici.

Fericită de acest liber neaşteptat, tânăra fată coborî să se întindă pe iarba care mărginea lacul.

Cu faţa spre soarele cald de august, se adânci într-un pasionant roman poliţist...

Când se trezu brusc, nu ştia cât timp dormise, dar pielea îi era caldă şi uscată.

- Sper că ţi-ai aplicat o cremă, observă o voce gravă.

Carl stătea în picioare lângă ea, aureolat de lumină. Se simţi stânjenită.

- Eşti aici de mult timp?

- Destul. Nu mă lăsa inima să te trezesc. După câte văd, îţi plac misterele, spuse medicul descifrând titlul cărţii.

- îmi place la nebunie să le rezolv, replică Jessica, privindu-l drept în ochi.

- Ei bine, permite-mi să-ţi dau un sfat, domnişoară Sherlock Holmes, nu te amesteca în ceea ce nu te priveşte, deoarece s-ar putea să-ţi arzi degetele.

- Dacă faci aluzie la Chris Douglas, să ştii că eram foarte... apropiaţi. Şi sunt convinsă că această afacere a fost înăbuşită intenţionat.

- Vei citit raportul judecătorului de instrucţie în presă. Până atunci, nu te mai gândi la asta, Jess.

Aceasta se cufundă în ochii întunecaţi, gândindu-se că era cel mai tulburător bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Era imposibil să-l descopere întru totul, totuşi nu se putea împiedica să-i acorde încredere, când o privea astfel.

Carl se aplecă încet spre ea şi, ca într-un vis, buzele sale le atinseră uşor pe ale tinerei fete. Fu o mângâiere uşoară, totuşi o emoţionă profund pe Jessica.

- Biata mea Jess, murmură doctorul. Nu te chinui singură. Timp de câteva secunde, mâna lungă i se aşează asistentei
sale pe obrazul îmbujorat, apoi o ajută să se ridice. Urcară încet, în tăcere, spre casă.

Cu inima încă bătând să-i spargă pieptul, Jessica se duse în camera sa pentru a se schimba. Când se apropie de oglindă pentru a-şi prinde boneta, o privi cu uimire pe necunoscuta cu ochi luminoşi şi strălucitori care-i stătea în faţă. Oare acesta era chipul dragostei?...

- Ii datorez lui Chris să descopăr ce s-a întâmplat cu adevărat, murmură cu o hotărâre dureroasă.

Capitolul 5

In timpul lunii care urmă, Jessica fu atât de ocupată, încât de-abia avu timp să se gândească la Chris. Printre alte responsabilităţi, trebui s-o ajute pe prinţesă să le anunţe fiicelor sale naşterea bebeluşului. Aşa cum sperase tânăra fată, Hélène şi Charlotte fură încântate.

- Pentru că mama trebuie să se odihnească, dumneavoastră şi doctorul Harvey ne veţi duce să vedem cascada Niagara? ghici cea mai mare.

Jessica aruncă o privire neliniştită în direcţia prinţesei Karine, notând în trecere că părea extrem de obosită.

- Este adevărat, Charlotte, mama ta va profita de călătoria noastră pentru a se ocupa de ea însăşi, are nevoie de asta.

La sfârşitul după-amiezii, îi împărtăşi şi lui Carl neliniştea în legătură cu prinţesa.

- Şi pe mine mă preocupă starea sa, aproba medicul, aşa că am făcut apel la doctorul Jim Gregory. Este cel mai bun obstetrician din oraş.

- Prinţesa ştie despre venirea sa?

Un zâmbet flutură o clipă pe buzele lui Carl, apoi se aşeză în spatele biroului şi-i indică un scaun cu mâna.

- Nu încă, dar ne vom gândi la modul în care i-o vei anunţa.

- Oare trebuie să înţeleg că te bazezi pe mine pentru

a o convinge pe prinţesă să-l primească?

- Te va asculta... Trebuie s-o convingi că acest examen este indispensabil şi că vom face tot ce este posibil pentru a păstra secretul, afirmă medicul cu o voce fermecătoare.

- Şi când se presupune că o voi converti pe prinţesă la punctul tău de vedere?

- Vom cina cu George şi cu Karine, diseară.

- Adevărat?

Carl ignoră inflexiunea ironică.

- Va fi cea mai bună ocazie pentru a discuta. De exemplu, când voi femeile vă veţi retrage în timp ce noi vom bea un pahar, fumând o ţigară.

- Nu pot să cred că aceste seri sunt atât de convenţionale! Ai fi putut măcar să mă anunţi.

- Prinţesa m-a invitat în această dimineaţă. Sunt surprins că nu ţi-a vorbit despre asta. N-aveam nici un motiv să refuz invitaţia.

- Puteam să fiu ocupată! preciză cu răceală Jessica

- Te-ai fi achitat de obligaţie pentru că ai fi anulat întâlnirea... Ca să fiu sincer, nu voiam să te eschivezi.

- Şi de ce aş fi făcut-o?

- Pentru a mă evita, aşa cum te străduieşti în ultimul timp.

Jessica îşi aţinti privirea asupra interlocutorului cu

ochii
strălucind de mânie.

- Nu neg. Nu simt nici o plăcere în compania unui bărbat care refuză să-mi răspundă la întrebări.

- Poate doreşti să demisionezi? Să ştii că pot găsi cu uşurinţă pe altcineva.

- Nu! Imi place această muncă şi nu am intenţia să renunţ la ea. Mă străduiesc chiar ca... prietenia mea pentru Chris să nu ne strice relaţiile profesionale, Carl.

- Şi ai reuşit. Regret doar că n-am mai avut ocazia să ne vedem în afara orelor de serviciu. Consider că ieşirile în doi îmbunătăţesc relaţiile şi permit rezolvarea anumitor probleme. Madeleine a apreciat întotdeauna să cineze cu mine.

- Nu mă miră!

Mirat de tristeţea pe care crezu că o percepuse în vocea asistentei sale, Carl se întrebă de ce oare îi detesta secretara. Ridicând din umeri, hotărî că toanele femeilor erau chiar de neînţeles.

- Intâlnirea la gazdele noastre, la ora opt.

- Da, domnule. Mă pot duce imediat în camera mea? Trebuie să aleg o ţinută...

- Ar trebui să porţi acel costum crem... cel pe care-l aveai când am cinat "La Mario". Şi... desfă-ţi părul, adăugă cu un zâmbet maliţios.

îmbujorată, Jessica se grăbi spre uşă. Bărbatul acesta era într-adevăr insuportabil! Acest mod de a-şi manipula semenii o scotea din sărite. Fusese unul dintre motivele pentru care îl evitase, deoarece simţea că va reuşi s-o supună voinţei sale, dacă nu era atentă...

La ora opt fix, Carl o aştepta în faţa apartamentelor princiare. In smochingul negru, era atât de seducător, încât îţi tăia respiraţia. Cămaşa imaculată îi punea în valoare pielea bronzată, iar pantalonii bine croiţi îi subliniau picioarele lungi, musculoase. Ii adresă un zâmbet călduros care-i descoperi frumoşii dinţi albi.

- Eşti foarte frumoasă, Jess, murmură, înfăşurându-şi o şuviţă lungă, mătăsoasă, în jurul degetului său arătător.

Dacă ar fi ştiut măcar! se gândi Jessica, amintindu-şi orele agitate pe care le petrecuse spălându-şi părul, apoi uscându-l.
Era suficientă doar o reflecţie a sa pentru a o arunca într-o activitate excesivă.

O clipă mai târziu, erau introduşi în salon. Ducesa era deja instalată lângă şemineul de marmură. Chipul i se însenină la vederea medicului şi a încântătoarei sale infirmiere.

- Vino lână mine, Carl. Astăzi n-am văzut decât servitori. De ce nu m-ai vizitat?

- Am fost foarte ocupat, doamnă, dar dacă aş fi bănuit că aveaţi nevoie de îngrijiri medicale...

- Nu fi atât de ceremonios, băiatul meu. Nu este atât de mult timp de când, tu şi George, cereaţi o poveste înainte de a vă culca. In acea perioadă aveai timp să-mi acorzi.

- Mama! interveni prinţul din uşa încăperii. Carl trebuie să fie foarte plictisit să te audă mereu evocându-i copilăria, sunt sigur de asta.

- Deloc! protestă Carl.

- Să mergem să cinăm, propuse prinţesa.

Carl îi oferi braţul ducesei, pentru a o ajuta să se ridice. Prinţul deschise drumul între soţia sa şi Jessica, explicând că era vorba de o cină intimă.

- Nu vom fi decât noi cinci. Ce plăcere, să petreci o seară de familie! Obligaţiile mele sunt atât de numeroase, încât această ocazie se prezintă rareori.

Prinţul luă loc în capul mesei, prinţesa la dreapta şi Jessica la stânga sa. Carl se aşează alături de tânăra fată, în timp ce ducesa se instala în faţa lui, foarte hotărâtă să-i monopolizeze atenţia.

Se servi felul întâi, melci. Jessica se servi cu precauţie. Alături, Carl îşi stăpâni un zâmbet.

- Nu doreşti mai mult? o întrebă serios.
- Nu, mulţumesc.

Tânăra fată îşi ţinu respiraţia înainte de a înghiţi prima îmbucătură. Spre marea sa surpriză, mâncarea se dovedi delicioasă.

- Văd că apreciezi condimentele, comentă vecinul său, cu o licărire zeflemitoare în adâncul ochilor.

Jessica roşi încurcată, înţelegând că-i ghicise dezgustul. In acea clipă realiză că unul dintre motivele pentru care-l evita, era complexitatea sentimentelor sale faţă de medic. Putea să-l urască timp de un minut şi să se simtă tulburată în secunda următoare, pentru că îi dăduse impresia că era singura femeie din lume care-l interesa.

- Când îmi luaţi nepoatele în excursie? întrebă ducesa cu vocea sa puţin tremurătoare.

- Săptămâna viitoare, doamnă.

- Iţi plac la nebunie cascadele, dar să fii atent la accidente. In timp ce bătrâna doamnă nu contenea cu sfaturile, se
servi cu smântână, înconjurată cu creveţi, apoi o salată, brânză şi fructe.

- Este timpul să-i vorbeşti prinţesei, îi şopti Carl Jessicăi.

Aceasta ridică repede ochii, dar el se întorsese. Simţi deodată că-i luă mâna, sub faţa de masă. Tânăra fată nu răspunse apăsării sale, totuşi i se păru că degetele îi

tremurau când se îndepărtă.

- Să urcăm la mine, Jessica, propuse prinţesa. Ii vom lăsa pe domni să discute ca între bărbaţi.

Carl îi făcu cu ochiul tinerei fete care era gata să izbucnească în râs. Aşadar, avusese dreptate: acest ritual anacronic îşi urma cursul la prinţi. Zâmbind, Jessica se ridică pentru a o urma pe prinţesă.

- Gisele te va conduce în camera ta, mamă, spuse prinţul George ducesei.

- Uneori, am impresia că sunt tratată ca o copilă, bombăni bătrâna doamnă.

- Dar aveţi nevoie de odihnă, interveni Carl.

- Dacă spui tu... bodogăni ducesa şchiopătând spre uşă.

Prinţesa o conduse pe Jessica de-a lungul unui culoar, apoi
suiră câteva trepte care duceau în apartamentele sale. Salonul amintea o prezenţă feminină, cu amestecul de pasteluri şi trandafiriu. O canapea confortabilă era aşezată în apropierea şemineului. Numeroase lămpi răspândeau o lumină intimă şi caldă. Era o încăpere unde era plăcut să trăieşti, se gândi Jessica luând loc printre perne, un loc în care o mamă se putea relaxa cu copiii, departe de ochii publicului.

- O ceaşcă de cafea? propuse prinţesa.

- Cu mare plăcere.

In timp ce gazda sa o servea, tânăra fată notă cu uşurare că nici un servitor nu se afla în împrejurimi. Trebuia să dea dovadă de diplomaţie, altfel Carl va fi furios... Luă o voce blândă şi profesională în acelaşi timp.

- Cum te simţi?

- M-am simţit puţin obosită zilele astea, dar sunt sigură că nu este nimic grav. Oricum, Carl mă consultă mâine.

- Tocmai voiam să-ţi vorbesc... Carl crede că ar trebui să consulţi un obstetrician. Nu eşti niciodată prea prudent.

- Este imposibil! Iţi imaginezi publicitatea care ar urma?

- Dar Maiestatea Voastră... Karine, trebuie să te preocupe mai întâi copilul. Nu poţi rămâne fără supraveghere în timp ce noi lipsim. De aceea, Carl şi-a luat libertatea să ceară ajutorul unui eminent specialist, doctorul Jim Gregory. Va asista mâine la consultaţie.

- Se pare că aţi organizat totul, constată prinţesa pe un ton indiferent. Carl i-a vorbit, presupun, soţului meu despre asta.

- Bineînţeles, replică Jessica, fericită că medicul îi precizase asta.

- George este întotdeauna de acord cu Carl! Dar să

presupunem că vestea ajunge în presă şi că după aceea pierd copilul...

- Preferi oare să-l pierzi pentru că ai neglijat un sfat medical? Sarcina va rămâne secretă, dar cu ce preţ?

Prinţesa oftă.

- Văd că nu am de ales. Nu mi-aş ierta-o niciodată, dacă...

- Totul va fi bine, dacă ne urmezi sfatul, preciză foarte repede Jessica. Şi vom face în aşa fel încât vizita doctorului Gregory să nu fie cunoscută.

- Prezenţa dumitale mă încurajează atât de mult, Jessica... Acum să trecem la organizarea călătoriei voastre. Şi mai întâi, este problema hainelor...

După o jumătate de oră, totul era aranjat. Jessica observă că începuse să se bucure de această plecare. Cu cele două fetiţe ca însoţitoare, nu avea nici un motiv să fie vreodată singură cu Carl...

- Să ne întoarcem la George şi Carl! propuse prinţesa.

Tânăra fată tresări, prinsă în flagrant delict de visare.

- Da, desigur.

Prinţesa o cerceta cu curiozitate.

- Ai mult noroc să lucrezi cu Carl. Ţi se pare seducător? Este părerea generală printre tinerele noastre femei.

- Pe plan strict profesional, doctorul Harvey este o

persoană întru totul competentă, afirmă tânăra fată roşind.

Prinţesa zâmbi discret. Incă o cucerire a doctorului Carl, se gândi, dar nefericita victimă nu ştie încă...

Bărbaţii se retrăseseră în salon, de unde se auzeau hohotele lor de râs. La vederea tinerelor femei, se ridicară cu galanterie. Indată ce se aşezară, Carl veni lângă Jessica.

- Aţi discutat oare? o întrebă în şoaptă.

- N-are rost să şuşotiţi, interveni prinţesa, sunt de acord să-l văd pe doctorul Gregory al vostru, dar voi fi furioasă dacă presa vorbeşte despre asta.

- Nu te îngrijora, exclamă Carl pe un ton enigmatic. Am imaginat un plan solid. Să nu mă întrebaţi, deoarece nu vă voi spune nimic, adăugă cu o grimasă prefăcut severă.

A doua zi dimineaţă, intrând în biroul lui Carl, Jessica avu surpriza să găsească un bărbat în salopetă de lucru, aşezat în spatele biroului.

- Ce s-a... ? începu tânăra fată.

- Am venit să repar echipamentul de radioscopie, replică necunoscutul.

- Nu ştiam că era defect...

Asta nu explica de ce se instalase pe locul lui Carl, se gândi tânăra fată. Era oare un hoţ...?

- Jim! exclamă vocea călduroasă a lui Carl, în spatele ei. Stupefiată, îl văzu înaintând spre necunoscut, cu mâna
întinsă.
- Aţi putea oare să-mi explicaţi... începu Jessica.
- Ţi-l prezint pe doctorul Jim Gregory, iar ea este asistenta mea, domnişoara Diamond, declară Carl cordial.

Jessica strânse mâna "muncitorului".

- Aşadar, sunteţi doctorul Gregory? Dar aceste haine...
- O deghizare, bineînţeles, interveni Carl. Nu te-a recunoscut nimeni, Jim?
- Nu. Am parcat maşina veche împrumutată de la unul dintre studenţii mei. Santinela fusese prevenită că un muncitor va veni şi m-a lăsat să trec fără dificultate. Ai apreciat întotdeauna misterul, dragul meu Carl şi planul tău s-a desfăşurat după cum ai prevăzut. Nici măcar domnişoara Diamond nu-mi cunoştea identitatea.
- Oh, doctorul Harvey nu-mi spune niciodată nimic, spuse Jessica pe un ton puţin înţepat. Sunt ultima informată de proiectele sale.

Puţin surprins, obstetricianul îi privi pe rând pe cei doi interlocutori ai săi. Sub aparenţa de curtoazie, cei doi păreau să aibă relaţii mai degrabă tensionate...

La rândul său, Jessica îl observa pe medic. Deşi nu era

frumos, în sensul clasic al cuvântului, avea un zâmbet seducător. Ochii plini de bunătate erau înconjuraţi de riduri fine de expresie. Aşa cum era, îi plăcea foarte mult.

Vocea lui Carl o scoase din visare.

- Ne poţi face oare puţină cafea?

- Desigur, doctore.

Când se întoarse în birou, cei doi bărbaţi tăcură brusc, ca şi când vorbiseră despre ea, în cazul în care nu abordaseră o problemă despre care nu trebuia să fie informată. Ii servi fără o vorbă, apoi discutară îndelung cazul prinţesei.

- Oare cât timp intenţionează să păstreze secretul? se miră doctorul Gregory. Starea sa se va vedea până la urmă.

- Deocamdată poartă rochii ample, preciză Jessica zâmbind. Pretinde să rămână în apartamentele sale până când se naşte copilul.

- Este imposibil! Prinţesă sau nu, trebuie să caute înainte de toate binele copilului.

- Nu te nelinişti, interveni Carl. Putem avea încredere în domnişoara Diamond, care are o putere de convingere absolut remarcabilă.

Jim Gregory îi zâmbi confratelui.

- Ai noroc să fii asistat de o tânără infirmieră atât de competentă. Sper că o apreciezi la justa sa valoare.

- Absolut. A ştiut să se facă indispensabilă.

Jessica evită privirea ironică a "patronului" şi preferă să schimbe discuţia.

- Vreţi să mă duc s-o iau pe prinţesă?

- Excelentă idee!

Un minut mai târziu, tânăra fată o găsi pe prinţesă într-o stare de surescitare neobişnuită. Nu dormise bine şi se trezise foarte prost dispusă.

- Mi-am schimbat părerea, spuse aceasta brusc. Am încredere totală în Carl si nu vreau pe nimeni altcineva.

- Dar doctorul Gregory este deja aici.... începu Jessica.

- Ei bine, va trebui să plece. Bineînţeles, îl voi recompensa pentru vizita sa.

- Nu asta este problema, Maiestatea Voastră. în propriul dumneavoastră interes, trebuie să-i permiteţi acestui obstetrician să vă consulte.

- Mă voi mai gândi, spuse prinţesa cu aroganţă. Poate că mâine...

- Dar doctorul Gregory si-a dat multă osteneală să ajungă până la noi incognito. Fără să punem la socoteală că are cu siguranţă si alte angajamente.

- Să rămână asadar două zile! Madeleine va organiza asta cu uşurinţă, spuse prinţesa iesind din cameră.

O clipă mai târziu, Jessica anunţă vestea proastă celor

doi medici. Doctorul Gregory nu păru surprins.

- Sunt capricii de femeie bogată si adulată, comentă fără să se sinchisească. Când lucram la Hollywood, îmi petreceam jumătate din timp asteptându-mi frumoasele paciente. Dar nu este nici o piedică, pot să lipsesc de la spital, deoarece am sansa să am un asistent excelent.

înstiinţată, Madeleine se agită cu eficacitatea obisnuită.

- Pe aici, domnule, vă voi arăta camera dumneavoastră.

Indată ce rămaseră singuri, tânăra fată se întoarse spre Carl, puţin stânjenită.

- Imi pare rău că nu am fost mai convingătoare.

- Ai făcut tot ce ai putut, Jess, nu fi descurajată de o mică înfrângere, spuse medicul blând.

Işi trecu un deget sub bărbia delicată pentru a o obliga să-l privească în ochi. Cu inima bătând, Jessica percepu în ei un sentiment mai puternic decât simpatia. Când îşi puse mâinile pe umerii săi, un fior de plăcere o străbătu. Incet, buzele lui Carl le atinseră pe ale sale. Plecându-şi pleoapele, tânăra fată inspiră parfumul apei sale de toaletă.

- Mulţumesc, Jess.

Readusă brusc la realitate, aceasta îşi dădu seama că se lăsase spre el, cu ochii închişi. Oare de ce-i

mulţumea? se gândi desprinzându-se din braţele lui pentru a fugi spre uşă. Pentru că cedase astfel? Ingrozită de acest gând, îşi petrecu restul zilei evitându-l.

Nu fu prea greu. După sarcinile de dimineaţă, drumurile li se despărţiseră. Jessica dispuse de o după-amiază liberă, în timp ce Carl se întreţinu cu confratele său. Tânăra fată profită să se ducă la magazine. Fu încântată să găsească nişte haine frumoase care să-i îmbogăţească garderoba. La urma urmei, voia să fie demnă de reputaţia doctorului Carl Harvey, în timpul excursiei la cascada Niagara.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţă, Jessica fu anunţată că prinţesa Karine era gata să-l întâlnească pe doctorul Gregory.

- îmi pare rău că am provocat toată această neplăcere, mărturisi ea. Eram convinsă că acest nou examen i-ar putea dăuna copilului.

- N-ai de ce te teme. Doctorul Gregory este un obstetrician extrem de competent.

Când cele două femei ajunseră în aripa medicală, Carl dăduse liber întregului personal, astfel încât nimeni nu avu nici o bănuială. După prezentările obişnuite, Jessica o pregăti pe prinţesă. Simţind neliniştea pacientei sale, o ţinu de mână în timp ce cei doi medici se aplecaseră asupra tinerei femei.

După un timp, Jessica bănui că cei doi bărbaţi erau îngrijoraţi. Până la urmă, aceştia se retraseră în încăperea vecină şi Jessica le percepu sunetul înăbuşit al vocilor prin peretele despărţitor.

- Ce se întâmplă? întrebă prinţesa. De ce nu-mi spun ce-i frământă?

- Probabil nu este important şi orice ar fi...

Sosirea lui Carl puse capăt explicaţiilor incomode.

- Karine, Jim şi cu mine suntem de acord asupra unui punct: ai colul prea dilatat, ceea ce se poate dovedi

primejdios. Aşa că ne-am hotărât să-l închidem cu ajutorul a ceea ce se numeşte serclaj. Astfel, vom evita orice incident până la data când vei naşte.

Jessica scoase un oftat de uşurare. Cunoştea această metodă de a îndepărta orice risc de avort. Adună repede materialul necesar, apoi se întoarse lângă prinţesă, pe care n-o mai părăsi pe toată durata intervenţiei. In timp ce lucra, Carl explica în şoaptă fiecare mişcare.

- Ai fost foarte curajoasă, trase concluzia, când totul se terminase.

Prinţesa părea epuizată.

- Mulţumesc mult, murmură aceasta. Sunt fericită că aţi descoperit ce nu era în ordine. Presimţeam asta, dar refuzam să accept.

Doctorul Gregory îi adresă un zâmbet prietenos. Uneori, pacientele erau mai puţin raţionale.

- Este mai bine să priviţi adevărul în faţă, Maiestatea Voastră. Şi acum, dacă binevoiţi să mă scuzaţi, va trebui să mă întorc la spital. Carl, te voi suna pentru a afla dacă totul decurge normal, adăugă, dispărând pe culoar.

Jessica rămase lângă prinţesă până când aceasta se simţi mai bine. Puţin mai târziu, o însoţi la ea.

- Rămâi să mănânci de prânz cu mine, propuse prinţesa. Am nevoie să vorbesc cu cineva.

- Cu mare plăcere, dar va trebui să-l anunţ pe Carl. Detestă să mă piardă din vedere, preciză Jessica râzând.

- Sunt sigură de asta. In acest caz, foloseşte telefonul interior. Louise, poţi să serveşti. Domnişoara Diamond va prânzi cu mine.

Carl păru mulţumit de această invitaţie.

- Este perfect, Jess. Asigură-te că prinţesa se va odihni toată după-amiaza.

- Am înţeles. Când doreşti să cobor?

- Deocamdată nu este nici o urgenţă. Intenţionez să triez nişte hârtii cu Madeleine şi dacă este nevoie te voi chema, spuse doctorul închizând.

Jessica privi îndelung receptorul mut. Descoperea că detestă să rămână mult timp departe de Carl, chiar dacă o repezea..., ceea ce se întâmpla deseori. Ii plăcea să lucreze cu el, lângă el, să-şi confrunte ideile cu ale sale...

- Sper că-ţi place somonul, spuse prinţesa, întrerupându-i astfel şirul gândurilor.

In acea clipă, Jessica observă tava pe care Louise tocmai o aşezase în faţa sa. Felii subţiri de pâine de secară erau aranjate frumos lângă farfurie. Intr-un colţ, o cupă de cristal conţinea fragi şi kiwi.

- Pare delicios!

Zâmbitoare, prinţesa îşi concedie camerista.

Discutară apoi cu însufleţire, prinţesa părând fericită că-şi depăşise teama şi înfruntase acest examen medical.

- Imi place acest doctor Gregory, totuşi nu voi accepta să-l văd în absenţa lui Carl. Am atât de multă încredere în el.

- Este un medic foarte bun, admise Jessica.

- Cel mai bun! Mi-aş pune viaţa în mâinile sale. De altfel, nu înţeleg cum s-ar putea îndoi cineva de integritatea sa. Oh! Poate nu ar fi trebuit să vorbesc despre asta, dacă nu eşti la curent.

Jessica inspiră adânc.

- Ce s-a întâmplat exact?

- Ei bine... Când conducea acea întreprindere farmaceutică, un incident regretabil a costat viaţa unui student. După câte ştiu, ancheta durează încă, dar Carl a demisionat imediat. In acea perioadă i-a propus George să organizeze centrul nostru medical. Avusese mereu intenţia, iar această afacere n-a făcut decât să grăbească lucrurile.

Prinţesa se pierdu în laude asupra medicului său favorit, dar Jessica n-o mai asculta. Oare de ce părăsise Carl Chemico? De bunăvoie, cum sugerase Karine, sau fusese concediat?... Şi de ce ancheta nu fusese totuşi închisă?

- Te simţi bine, Jessica? Eşti atât de palidă, deodată!

- Mă simt foarte bine. Ce spuneai?

- Afirmam că de fapt Carl este incapabil de vreun subterfugiu, dar destul cu acest subiect. Dacă ne-am întoarce la călătoria voastră?

Işi petrecură restul după-amiezii planificând excursia, de la alegerea hotelurilor, până la avantajul blugilor pentru micile prinţese. Cum intenţionau să adauge o servitoare expediţiei, Jessica o propuse pe Julie, tânăra fată pe care o întâlnise la începutul sejurului său.

- Este o tânără studentă care îmi va fi de mare ajutor, îi explică prinţesei. Nu profesează această meserie decât pentru a-şi plăti studiile.

- Te las să-ţi alegi compania, Jessica. Mi se pare că veţi avea nevoie şi de un şofer.

- N-are rost, s-ar putea mai ales să atragă atenţia asupra prinţeselor.

- In acest caz... de ce nu l-aţi lua pe acel tânăr cercetător care-l ajută pe Carl în laborator? Oare cum se numeşte?

- Faci aluzie la Matthew Brearley? Cred într-adevăr că se preocupă prea puţin de ceea ce i se cere, în cazul în care este plătit. Oh! Să nu vezi în asta o critică, dar ca toţi oamenii tineri este mereu în lipsă de bani. Cred că lui Carl i-a fost milă de el, de aceea i-a oferit această slujbă de vară. Se gândeşte să-l înroleze în echipa care-l va

însoţi în Reichenstein.

- într-adevăr, George mi-a vorbit despre el. Dacă îl luaţi, Carl va avea ocazia să-l cunoască mai bine. Când sunt relaxaţi, oamenii se dezvăluie mai uşor.

Jessica promise să discute despre asta cu Carl, apoi se pregăti s-o părăsească pe prinţesă. îndată ce fu sigură că tânăra femeie se simţea bine, se retrase pentru a merge în aripa medicală.

Uşa lui Carl era întredeschisă, destul pentru a percepe zvonul unei conversaţii. Fără să vrea, se opri în prag, în loc să intre în birou.

- Sunt fericit că m-ai însoţit, Madeleine, o asigură vocea sinceră a lui Carl. Mă întreb cum m-aş fi descurcat fără tine.

- Este cel mai bun lucru pe care-l puteam face, replică încet secretara. Ai fost atât de bun cu mine, în toţi aceşti ani... Am avut norocul să pot plânge pe un umăr de prieten.

Carl tuşi, ca pentru a-şi ascunde emoţia, apoi peste încăpere se lăsă tăcerea. Oare o luase în braţe? se întrebă Jessica, încordată. Cum va reuşi să se retragă fără să fie auzită?

- Ar fi mai bine să ne întoarcem la muncă, spuse în sfârşit Carl.

Când maşina de scris începu să ţăcăne, tânăra femeie scoase un oftat de uşurare. Numără până la zece, apoi porni înapoi până la uşile batante ale culoarului. Le împinse cât mai zgomotos posibil.

- Este cineva aici?

In spatele uşii biroului, medicul era aplecat asupra dosarelor, în timp ce secretara bătea la maşină cu zel. O clipă, Jessicăi i se păru că are imaginea tandrului lor interludiu.

- Putem discuta despre călătorie? îl întrebă imediat pe Carl.

Acesta păru că ezită.

- Suntem destul de ocupaţi... Pe de altă parte, tot va trebui s-o facem într-o zi. Madeleine, te-ar supăra să-ţi continui treaba în biroul tău?

Ţăcănitul încetă şi secretara întoarse spre infirmieră o faţă ostilă.

- Dacă vă gândiţi că sunt în plus... insinuă adunându-şi lucrurile. Presupun că nu-mi vei cere să vă însoţesc în timpul călătoriei, Carl?

- Prefer să las clinica în grija ta atentă, răspunse acesta blând.

Oftând, Madeleine se îndreptă spre uşă. După ce ieşi, medicul aţinti asupra Jessicăi o privire întrebătoare.

- Despre ce vrei să discutăm, Jess?

Tânăra fată îi aduse la cunoştinţă propunerile prinţesei în cele mai mici detalii. Carl fu imediat cucerit de ideea de a-i lua cu ei pe Julie şi pe Matthew.

- Ar fi într-adevăr cea mai bună ocazie să-l cunosc pe acest tânăr... Ce crezi despre el, Jess? Poţi să vorbeşti fără teamă, deoarece i-am dat o jumătate de zi liberă.

Iar el a profitat de asta pentru a se bucura de compania Madeleinei, se gândi tânăra fată cu tristeţe. încercă să se concentreze asupra tânărului Matthew.

- Munceşte din greu, are un caracter frumos, este amabil. Pe scurt, îmi place.

- Nu-l găseşti puţin prea... calm?

- Doar când lucrează, dar asta mi se pare o calitate.

- Fără îndoială. Ei bine, dacă am trecut în revistă problema, voi termina ceea ce am început cu Madeleine.

Jessica îi adresă medicului un zâmbet mieros.

- Mai ales n-aş vrea să-ţi iau mai mult timp, murmură.

în încăperea vecină, ţăcănitul încetase. în schimb, pocnetul tocurilor înalte se apropie de uşă. Nu avea nici un motiv să-şi impună prezenţa, se gândi tânăra fată, întâlnindu-se în uşă cu secretara lui Carl.

Zilele următoare fură consacrate pregătirilor. Surescitate, micile prinţese nu încetau să-i cheme sub cele mai diferite pretexte. Şi în timp ce se făceau

valizele, trebuia să se asigure că prinţesa va fi supusă unei supravegheri medicale. Doctorul Gregory acceptase să ia asupra lui acest lucru, dar refuzase să-şi mai ascundă identitatea mult timp.

- Nu voi mai reîncepe mascarada, îi spuse lui Carl. Dacă prinţesa doreşte să mă vadă, va trebui să admită că secretul său poate fi divulgat. Sarcina are toate şansele să se desfăşoare normal, aşa că nu văd de ce ar tăcea mai mult timp. Dacă persistă să rămână în cameră, bârfele nu vor întârzia să circule.

Carl era de aceeaşi părere cu confratele său, totuşi îi ceru să mai respecte dorinţele prinţesei. In sfârşit, călătorii părăsiră locuinţa princiară.

Când maşina cobora aleea, cu Matthew la volan, Jessica scoase un oftat de uşurare. Pregătirile n-ar fi necesitat mai multă atenţie dacă ar fi trebuit să plece în cucerirea muntelui Everest, se gândi amuzată.

- Pari fericită, constată Carl zâmbindu-i peste capetele micuţelor prinţese.

- Sunt mulţumită că, în sfârşit, am plecat. In ultimul timp, mi s-a întâmplat deseori să mă îndoiesc.

- Ai fost perfectă.

- Mulţumesc, murmură tânăra fată, privind afară.

Complimentele lui Carl erau rare, dar sincere. Işi dădu seama cu o strângere de inimă că-i căuta tot mai mult

aprobarea.

La vamă, fetiţele nu întârziară să se agite. Un lung şir de maşini aştepta şi ele îşi pierduseră răbdarea.

- Este preţul incognitoului, le explică amabil Carl. Voiaţi să cunoaşteţi lumea, acum trebuie să aveţi răbdare. Când va fi rândul nostru să arătăm paşapoartele, să mă lăsaţi pe mine să vorbesc.

O clipă mai târziu, ofiţerul păru năucit când realiză identitatea fetiţelor, dar actele erau în regulă şi-i lăsă să treacă.

- Sper că nu va vorbi nimănui despre vizita noastră, oftă Carl când porniră pe Ambassador Bridge cu direcţia Windsor.

- Priviţi râul! strigă Charlotte. Vezi vapoarele mari, Helene?

Cele două fetiţe luară fiecare câte o mână a lui Carl, impresionate de această vedere spectaculoasă. Când se liniştiră, acesta le descrise anumite locuri din împrejurimile Niagarei.

Jessica zâmbea ascultându-l. Va fi un tată perfect. De altfel, era curios că nu se căsătorise încă... Dar poate era! Ideea aceasta nu-i venise niciodată. Ştia atât de puţine despre el! Cu inima strânsă, se lăsă pe spate şi închise ochii. In ciuda bănuielilor pe care le nutrea, nu se putea împiedica să-l iubească... Departe, de foarte

departe, îl auzi pe Carl explicându-le prinţeselor cum apele Niagarei se revărsau într-un zgomot puternic. Legănată de acea voce gravă, adormi.

Visă că fusese luată de un vârtej din ce în ce mai rapid. Pe mal se afla un bărbat... Carl! Il striga, dar el refuza să-i vină în ajutor, cu un zâmbet ironic pe buze.

- Carl! strigă, trezindu-se.

Acesta îi luă imediat mâna.

-Jess, ce se întâmplă?

- Nu ştiu. Probabil că am adormit.

Văzând faţa din coşmar atât de aproape de a sa, se înfioră. Totuşi nu mai era zeflemitoare şi ostilă, ci îmblânzită de o tandră solicitudine.

- Trebuie să fii epuizată, spuse Carl blând. Matthew, fii atent la ieşirea apropiată, vom căuta un han mic. Prefer să evităm cafenelele aglomerate.

- Dar vreau un hot dog! strigă Helene. N-am mâncat niciodată şi mama mi-a spus...

- Dacă asta vrei, vei avea unul, dar într-un loc liniştit, o întrerupse ferm medicul.

Matthew se angajă pe un drum perpendicular pe şosea, apoi rulară timp de câteva minute până la un oraş mic, adormit. Chiar şi pisica încolăcită pe pragul restaurantului nu se deranjă când trecură peste ea.

Prinţesele observau cu curiozitate sala veche, în timp

ce Carl le împingea până la o masă. Nu era clădirea mică şi cochetă pe care sperase s-o găsească, dar cel puţin vizita lor va trece neobservată.

In afară de tânăra chelneriţă care apăru din bucătărie, locul era pustiu.

Helene puse imediat mâna pe meniul din plastic.

- Aş vrea un hot dog, declară.

- Ar trebui să-l laşi pe tata să aleagă, o sfătui angajata.

- Nu este tatăl meu, tata este...

- Aduceţi un hot dog acestei fetiţe, interveni Carl foarte repede. Ceilalţi vom lua supa de legume a casei, dar şi mâncarea zilei.

- Ceea ce apreciez la dumneavoastră, domnule, sunt deciziile rapide, observă Matthew zâmbind.

Aşezat în faţa patronului său, părea mai relaxat decât de obicei, cu cămaşa roşie şi blugii prespălaţi.

- Unele probleme, ca alegerea unei haine sau a unei mâncăruri, nu pretind tergiversări îndelungate. In schimb, mi se întâmplă să ezit ore întregi, ba chiar zile sau luni, când este vorba despre o treabă importantă. In cele din urmă, eşti obligat să te încrezi în propria judecată.

- Ce înţelegeţi oare printr-o treabă importantă? întrebă Julie cu o voce nervoasă.

De la plecare, era prima dată când îndrăznea să i se adreseze doctorului Harvey. Când Jessica îi propuse să-i însoţească, fusese îngrozită, dar era de preferat decât să continue să mătură locuinţa princiară. Aşa că acceptase, totuşi nu era foarte sigură de poziţia sa ierarhică, aici.

Medicul îi zâmbi. Deşi Julie fusese întotdeauna guralivă în calitate de pacientă, nu rostise nici un cuvânt de când plecaseră din Detroit. Era uşurat să vadă că se destinsese puţin. Anorexia ei părea să aparţină trecutului, îşi spuse cu satisfacţie.

- Imi pui o întrebare capcană, îi răspunse în cele din urmă.

- Noi avem dificultăţi în a lua unele decizii, interveni Jessica. Fără îndoială, Julie vrea să ştie ce te face să eziţi timp de zile sau luni.

Realizând brusc că se exprimase cu o voce tensionată, Jessica roşi. Ceea ce începuse ca o conversaţie banală, se transformase din nou în iscodire.

Medicul îşi aţinţi asupra ei nişte ochi duri.

- Este vorba despre probleme de viaţă sau de moarte. De exemplu, trebuie să menţin în viaţă în mod artificial un pacient, sau să-i întrerupi îngrijirile? Trebuie să-i anunţi unui bolnav că nu-i mai rămân decât câteva săptămâni de viaţă? Operaţia este de luat în considerare, dacă nu oferă decât perspectiva unei vieţi lipsite de

puteri? Când ai de înfruntat asemenea probleme de conştiinţă, toate celelalte par derizorii.

O tăcere apăsătoare se lăsă în sală. Ameninţa să se prelungească, dar vocea stridentă a Helenei sparse tensiunea.

- Priviţi pisica!

Uşurată, Jessica privi în direcţia indicată de micul deget.

O pubelă din plastic în culori vii era instalată lângă un armoniu vechi. Dar cel mai ciudat era că, la intervale regulate, capacul i se ridica, descoperind micul cap gri al unui pisoi.

- Vreau să-l mângâi! exclamă Helene.

Sosirea hot dogului atât de mult aşteptat îi schimbă planul. Pe durata mesei, conversaţia fu în mod deliberat uşoară. Vizibil, Carl făcea tot posibilul pentru a crea o atmosferă de vacanţă, iar Jessica se hotărî să nu-l mai hărţuiască la tot pasul.

- Este mult mai bine decât îndrăzneam să sper, spuse medicul văzând-o muşcând dintr-o pară zemoasă.

Tânăra fată dădu din cap. Supa fusese delicioasă şi friptura de pasăre în sos de vin excelentă. Carl plăti nota şi apoi trecură din nou peste pisica adormită.

- N-a fost "Turnul de argint", cum pretindea firma, dar

a meritat ocolul, constată Carl când urcară în maşina roşie, mare.

Un concert de voci ghiftuite îi răspunse. Instalată lângă Matthew, Julie îi aruncă o privire medicului. In timpul mesei, îl descoperise într-o lumină nouă. Domnişoara Diamond era mai uşor accesibilă, dar nu ştiuse niciodată ce gândea doctorul Harvey. Era fericită să-l descopere atât de omenos şi atât de cordial. Era intrigată de raporturile sale cu tânăra asistentă. Sau păreau a fi la cuţite, sau îşi zâmbeau ca nişte îndrăgostiţi...

La sfârşitul după-amiezii ajunseră la hotelul "Niagara-Lake". Fetiţele dormiseră două ore, atât de bine încât erau din nou proaspete, bine dispuse şi puţin agitate. In ciuda oboselii, Jesica se străduia să fie calmă. Hotărâse că Julie va dormi cu ele, dar camera tinerei infirmiere comunica printr-o uşă cu a lor.

- Să nu eziţi să mă chemi în caz de nevoie, îi spuse Juliei, retrăgându-se.

Julie şi Matthew se oferiră să le plimbe pe prinţese prin parcul care împrejmuia hotelul. Uşurată să conteze un timp pe cei doi tineri, Jessica închise uşa de comunicare.

Deschise fereastra, ceea ce opri imediat aerul

condiţionat. Un parfum de trandafiri urca dinspre straturi. Atenţia îi fu atrasă de o grădiniţă orientală, unde poduri mici din lemn treceau peste nişte pârâiaşe. Luminată de razele soarelui care apunea, zări o siluetă masculină. Imediat, inima începu să-i bată mai repede, ca de fiecare dată când nu se aştepta să-l vadă pe Carl. Văzând că părea anormal de obosit, îşi dori să fie lângă el, pentru a-l încuraja.

Cât trebuia s-o urască pentru că îl hărţuia astfel! Dacă măcar ar accepta să-i spună ce ştia, l-ar lăsa în pace. La terminarea contractului, va ieşi din viaţa lui şi nu-l va mai vedea niciodată...

In acea clipă, văzu un necunoscut înalt, abordându-l pe medic. Incepură să discute, ca şi când Carl aşteptase această
întâlnire. Totuşi, aruncau în jurul lor priviri neliniştite, care o intrigară pe tânăra fată. Inchise cu prudenţă fereastra, sigură că, dacă ar fi surprins-o pe cale să-l spioneze, Carl ar fi furios.

Capitolul 1

Bubuitul asurzitor o copleşi pe Jessica în clipa când deschise portiera maşinii. Matthew parcase în josul colinei, cât mai aproape posibil de Niagara. Micuţele prinţese ţopăiau literalmente pe loc. Grijulie, Jessica luă mâna Helenei, hotărâtă să n-o piardă din ochi. Işi petrecuse o parte a nopţii îngrijindu-i astmul şi voia să evite ca agitaţia să declanşeze o nouă criză.

- Mă voi ocupa eu de Helen, dacă tu ai grijă de Charlotte, îi propuse lui Carl.

- Ne-am înţeles. Julie şi Matthew, cred că nu vom avea nevoie de voi în timpul orelor următoare. Profitaţi să vă relaxaţi, în timp ce noi vom fi ca orice domn şi doamnă care au ieşit cu copiii.

- Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule, spuse Matthew zâmbind.

- Nu-mi mai spune "domnule" aici. Sunt doar bunul şi bătrânul Carl, nu uita.

Tânărul bărbat dădu din cap.

- Vino, Julie! exclamă vesel, strecurându-şi o mână sub braţul tinerei fete.

- Ce înseamnă să fii tânăr, comentă Carl, făcând complice cu ochiul în direcţia Jessicăi.

- Biet moşneag! Crezi că vei putea ajunge şontâc-şontâc până la cascadă?

- Va trebui să mă ajuţi...

Coborâră panta până în locul unde râul se rostogolea într-un tumult înspumat. Imediat, fetiţele începură să strige de bucurie.

- Nu cred că înşelăm pe nimeni cu pretenţiile noastre de familie, şopti Carl la urechea tinerei fete. Pari mult prea tânără pentru a le fi mamă.

Cum o strângea lângă el, Jessica încercă să se elibereze.

- In acest caz, de ce continuăm să ne prefacem? dori să glumească.

- Nu încerca să-mi scapi, continuă Carl pe acelaşi ton. Să însoţesc trei fete frumoase, ce mi-aş putea dori mai mult?

- Eşti bine dispus, astăzi.

In acea clipă, dădură colţul colinei şi cascada Niagara le apăru în toată splendoarea ei. Jessica se opri brusc.

- Este într-adevăr impresionant!

Erau înconjuraţi de o mulţime de spectatori, totuşi Jessicăi
i se păru că ea şi Carl erau singurii care simţeau

magia clipei prezente. Soarele de dimineaţă strălucea pe malul american, în timp ce pe coasta lor canadiană, se formase un curcubeu deasupra valurilor agitate.

- Vreau să mă apropii de apă! strigă Charlotte trăgându-l pe Carl de braţ. Să mergem mai aproape, te rog.

- Ti-ar plăcea să mergi sub cascadă? sugeră medicul.

Zâmbi la vederea chipurilor extaziate ce se întoarseră spre
el, apoi îşi conduse însoţitoarele de-a lungul unei cărări care ducea până la intrarea în tunel. Pentru prima dată, Helene păru înspăimântată. Strânse mai tare mâna Jessicăi când coborâră într-o peşteră întunecoasă în care erau atârnate nişte impermeabile.

- Nu vreau să îmbrac asta! se smiorcăi Helene în timp ce persoana ce avea în grijă vestiarul, căuta o haină de mărimea sa.

- Va trebui, draga mea, remarcă angajata. Cum te cheamă?

- Helene. Mama n-a putut veni pentru că...

Jessica se grăbi să distragă atenţia copilei, încheindu-i impermeabilul.

- Este perfect! Vino, Helene.

Un minut mai târziu, dispăruseră într-un ascensor, care-i ducea în adâncurile pământului. Inghesuită lângă Carl, Jessica ridică ochii spre el, gândindu-se că era greu de recunoscut onorabilul medic în îmbrăcămintea aceea ciudată. Dar ochii îi rămâneau aceeiaşi, sub gluga din plastic galben. Intorcându-se, remarcă un bărbat înalt, lângă uşi. Insistase să intre în ultima clipă, deşi liftierul obiectase că avea cabina deja plină. I se păru că-l recunoaşte.

Oare unde îl mai văzuse? Cu o ciudată strângere de inimă, realiză că individul nu-l scăpa din ochi pe Carl... Şi brusc, îl recunoscu. Era bărbatul care-l abordase pe Carl în grădina orientală! Dar în acest caz, de ce medicul nu-i făcea semn?

Indată ce uşile se deschiseră, valul de turişti se revărsă într-un tunel întunecat. Deasupra capetelor lor, părea că tună.

- Suntem sub cascada Niagara, explică ghidul cu voce puternică, pentru a domina zgomotul.

In acea clipă, Jessica îşi dădu seama că avea câte o prinţesă agăţată de fiecare braţ şi că medicul dispăruse. Vru să-l caute, dar mulţimea o împingea înainte, grăbită să regăsească lumina zilei. Când ajunseră în spatele perdelei groase a cascadei,

Charlotte vru să se elibereze din strânsoarea Jessicăi, care refuză să-i dea drumul. Cât despre mica Helene, părea fascinată de spectacol şi nu strigă când fu stropită de apă. Simţind-o frisonând, tânăra infirmieră fu cuprinsă de nelinişte. Nu era frig, dar umezeala înconjurătoare se putea dovedi periculoasă. Luând copila în braţe, o trase pe cea mai mare spre ieşire.

Nişte braţe puternice o uşurară de povară.

- S-ar spune că ne-am pierdut, observă Carl cu voce calmă.

- Credeam că ne-ai abandonat, replică Jessica pe acelaşi ton.

Fără să pară că-i auzise remarca, medicul porni cu paşi repezi, strângând lângă el o fetiţă încântată. Tânăra fată îl urmă, ţinând-o încă ferm de mână pe Charlotte.

Când ieşiră din peşteră, aerul li se păru extrem de cald.

- Presupun că aţi mânca un hot dog, sugeră Carl celor două fetiţe care scoaseră mici exclamaţii de plăcere.

- Va fi greu de păstrat acest regim când ne vom întoarce la Detroit, observă Jessica.

- Sunt în vacanţă, morocănoaso!

Tinerei fete i se părea că buna sa dispoziţie este puţin forţată, ca şi când ţinea să-şi facă uitată dispariţia de moment. Ajunseră în faţa restaurantului a cărei firmă anunţa că acolo se găseau cei mai mari hot dogi din regiune.

Oclipă mai târziu, Jessica se amuza de eforturile făcute de micuţele prinţese pentru a mânca acei mastodonţi. Se întoarse spre Carl, care-i zâmbi.

- Chiar părem nişte părinţi fericiţi, spuse acesta punându-şi mâna peste cea a însoţitoarei sale.

Această atingere trezi în ea dorinţa arzătoare de a savura o clipă de intimitate cu el. Ridicând ochii spre medic, observă în adâncul ochilor de culoare închisă o licărire ciudată şi de neînţeles.

- Dar părinţii lor fericiţi au nevoie şi ei să fie între patru ochi. Vrei să cinezi cu mine în seara asta, Jessica?

Aceasta se îndemna la calm.

- Ca ieri, presupun, adică... toţi împreună.

- Cu siguranţă, nu! Patru adulţi luptând cu două fetiţe îndărătnice, am altă concepţie despre relaxare!

- In acest caz, ce propui?

- Prinţesele vor putea lua o gustare consistentă la

sfârşitul după-amiezii, apoi se vor culca devreme. Le vom lăsa sub supravegherea lui Matthew şi a Juliei, în timp ce noi vom merge la restaurantul hotelului. Acestor doi tineri le place atât de mult să fie unul în compania celuilalt, încât nu se vor plânge.

Cu inima palpitând, Jessica se cufundă în ochii căprui şi strălucind de maliţie.

- Evident, vom fi foarte aproape... Cred că m-ai convins.

Carl îi strânse mâna înainte de a se întoarce spre fetiţe cu
un zâmbet glumeţ.

- Credeţi că le veţi da de capăt?

La sfârşitul zilei, prinţelese se arătară irascibile şi dificile. Soarele era încă sus pe cer, dar erau obosite de plimbare.

- Şi mâine este o zi, spuse Carl împingându-le spre maşină. Matthew şi Julie îi aşteptau în interior, cu toate geamurile
coborâte. Păreau fericiţi, dar frânţi de oboseală.

- V-aţi distrat bine? îi întrebă Jessica.

Julie oftă.

- A fost formidabil, dar de-abia aştept să fiu sub duş.

- Şi noi, spuse Carl instalându-le pe fetiţe în spate.

Apoi ne vom putea întâlni toţi la piscina hotelului.

Soarele care apunea aureola în roşu culmile stejarilor, când Jessica închise fereastra. Nici un zgomot nu mai venea din camera prinţeselor, doborâte după ultimele zbenguieli în piscină. Cât despre Julie şi Matthew, stăteau în micul salon al fetiţelor, foarte fericiţi unul în compania celuilalt.

In picioare în faţa dulapului cu oglindă, tânăra fată îşi examină cu îngrijorare imaginea. Oare jupa nu era prea scurtă? Când cumpărase acest costum negru la Detroit, vânzătoarea o asigurase că era ultima modă. In magazin i se păruse perfect, dar acum... avea impresia că-şi arată trupul în mod indecent. Aruncă o ultimă privire siluetei armonioase, chipului luminos pe care străluceau nişte imenşi ochi albaştri, deasupra unui nas mic, obraznic. Cel puţin lui Carl îi plăcea părul lung, blond, lăsat pe umeri. Nu-i mai rămânea decât să aştepte ca partenerul său să vină s-o ia.

Răsfoia distrată o revistă când se bătu la uşă. In loc să alerge spre uşă, cum şi-ar fi dorit enorm s-o facă, se străduí să meargă să deschidă fără grabă.

- Deja? făcu ea cu o mirare bine jucată.

Nemişcat, Carl o contempla cu un fel de nesaţ. Inconştientă de seducţia sa, Jessica ridică privirea

neliniştită.

- Nu-ţi... plac astfel îmbrăcată?

- Să mergem să cinăm, tânără naivă.

Jessica luă braţul pe care i-l oferea, apoi porniră printr-un labirint de culoare la capătul căruia găsiră în sfârşit restaurantul. Conversaţia veselă a însoţitorului său contribui la liniştirea Jessicăi. Când chelnerul îi conduse la masa lor, îşi regăsise complet siguranţa.

- Imi place mult acest decor! oftă tânăra fată.

Lumina era atât de scăzută, încât pe alocuri sala era cufundată în întuneric. Totuşi, lumânările răspândeau o lumină plăcută, care înfrumuseţa feţele şi făcea să strălucească tacâmurile de argint.

Buchete splendide înveseleau feţele de masă imaculate şi acordurile plăcute ale unui concert de Rahmaninov se auzeau din difuzoarele ascunse în ornamentele în formă de frunze.

- Sunt fericit că-ţi place. Incepusei să semeni cu o mamă de familie, istovită. Dar acum... Ce transformare! Eşti încântătoare, Jess.

Aceasta binecuvântă obscuritatea care-i ascundea îmbujorarea.

- Mulţumesc...

Savurară relaxaţi Martiniurile comandate de Carl,

apoi mâncară o salată cu bucăţele de pâine prăjită, urmată de o friptură de carne de vită cu smântână şi piper, specialitatea hotelului.

- Să facem o pauză înainte de desert, propuse Carl. Nu suntem grăbiţi... Seara de-abia a început.

Jessica îi zâmbi tulburată. La lumina lumânărilor părea şi mai seducător şi foarte tânăr, ca şi când se hotărâse să-şi uite grijile pentru un timp.

- Aveai dreptate, spuse tânăra fată foarte încet, aveam nevoie să ne relaxăm.

Carl îşi puse mâna lungă peste cea a Jessicăi.

- Imi place să te văd astfel, Jess. Eşti dintre acele tinere persoane pe care trebuie să le amuzi pentru a le scoate din preocupările lor. Acel... prieten despre care mi-ai spus că-ţi era foarte apropiat, era oare Chris Douglas?

Inima Jessicăi îşi spori ritmul.

- Nu l-am cunoscut foarte mult timp. La început, îmi plăcea... Dar apoi, s-a dovedit prea posesiv. Am încercat să ne despărţim în ziua... în ziua morţii sale. Dacă trăia, am fi putut discuta... Nu merita să moară astfel.

- Sunt dezolat.

- Dezolat? repetă tânăra fată retrăgându-şi mâna. Asta nu-l va aduce înapoi la viaţă.

O profundă tristeţe marca frumosul chip al medicului.

- Nu. Ascultă, nu-mi mai este foarte foame. Să trecem peste desert, pentru a bea o cafea în camera mea.

Aşadar, iar se eschiva! se gândi cu mânie Jessica. Dar cel puţin reuşise să-i zdruncine siguranţa. De data aceasta, nu-i va mai scăpa.

- De acord, spuse ridicându-se.

Deşi păru surprins de plecarea lor grăbită, chelnerul nu făcu nici un comentariu. Imediat ce Carl semnă nota de plată,
i se alătură însoţitoarei sale în faţa ascensorului. Jessica se aşeză într-un fotoliu, în timp ce gazda sa comanda cafeaua prin telefon. Nu rostiră nici un cuvânt până când o tânără chelneriţă le aduse o tavă. După ce plecă, Jessica atacă:

- Bun! Măcar eşti dezolat. Incepusem să cred că eşti de marmură, remarcă tânăra fată cu răceală.

- Dimpotrivă. Ideea că această viaţă tânără s-a întrerupt atât de brutal, m-a chinuit zi şi noapte.

- Dar cum s-a întâmplat?

- Nu ştiu. El nu trebuia să experimenteze acel lot de insulină. Eu însumi am scris pe dosarul său că era inapt.

- De ce?

- Pentru că diabetul său era prea uşor pentru a suporta un remediu atât de puternic. Decesul a fost cauzat de o doză excesivă din acest nou produs, dar nu ştiu cine i l-a administrat, preciză Carl, cu faţa aproape cenuşie.

- Dar erai răspunzător!

- Intr-adevăr. Din acest motiv am demisionat.

Jessica luptă împotriva dorinţei de a i se repezi în braţe, pentru a-i alina durerea. Poate nu încearcă decât să mă îmbuneze? In acest caz, a reuşit, se gândi tânăra fată ridicând mâna pentru a atinge obrazul lui Carl.

- Nu ştiam că ai fost atât de puternic impresionat... Inţelegi, Chris n-a avut familie. Aşa că, m-am gândit că era de datoria mea să aflu adevărul.

Carl zâmbi cu tristeţe.

- Ai făcut o treabă bună, Jess, dar nu merge mai departe. S-ar putea să faci descoperiri puţin plăcute.

In timp ce rostea ultimele cuvinte, o trase spre el şi o sărută pe frunte. Intrigată, Jessica ridică ochii spre el.

Il văzu ca prin ceaţă aplecându-se şi apoi puse stăpânire pe gura sa cu pasiune.

Innodându-şi braţele în jurul gâtului său, tânăra

fată răspunse fără rezerve sărutului. Când mâinile sensibile ale medicului îi parcurseră spatele, corpul Jessicăi se aprinse ca şi când în vene i se revărsase o lavă fierbinte.

O bătaie în uşă îi readuse brusc la realitate. Jessica se smulse din braţele lui Carl. Oare cât timp rămăsese cuibărită în braţele lui? Lumea părea că se oprise în loc... Cu un fel de uimire imprimată pe faţă, Carl o lăsă să se îndepărteze.

- Aşază-te. Mă duc să deschid.

Tremurând, Jessica se prăbuşi într-un fotoliu. Indată ce medicul deschise uşa, recunoscu vocea Juliei. Inţelegând că Helene se afla pradă unei crize de astm, sări în picioare.

- Vin imediat!

- Mergem amândoi.

Tânăra fată scotoci cu înfrigurare în poşetă în căutarea unui pieptene. In ciuda urgenţei, nu putea merge la micuţele prinţese roşie şi ciufulită...

O clipă mai târziu, pătrundeau în camera prinţeselor. Jessica recunoscu imediat şuieratul tipic asmaticilor. Carl se afla deja la căpătâiul fetiţei.

- S-a trezit brusc, explică Julie. Apoi a început să plângă, pentru că nu putea respira.

- Ii voi face o injecţie. Domnişoară Diamond,

aduceţi-mi trusa. Relaxează-te, draga mea, adăugă adresându-se copilei, care-i zâmbi.

Jessica îi întinse medicului seringa, remarcând în trecere buzele albăstrii ale micii paciente. In timp ce-i murmura cuvinte alinătoare, Carl injecta antispasmodicul, apoi o luă pe Helene în braţe şi-i arătă cum să respire.

După câteva minute, cianoza aproape dispăruse. Jessica îl privea înduioşată pe înaltul doctor Harvey, legănând-o tandru pe mica prinţesă.

- Acum Helene se simte mai bine, spuse Carl în sfârşit. Totuşi, este de preferat să rămâi lângă ea, Jessica. Julie se va culca în camera ta.

- Desigur, încuviinţă tânăra infirmieră.

- Aşadar, ţi-o încredinţez pe Helene, domnişoară Diamond, dar să nu eziţi să mă chemi la cel mai mic semn îngrijorător.

Jessica îi fu recunoscătoare că adoptase acel ton profesional. Avea nevoie să se îndepărteze, să se gândească mai bine la ceea ce se produsese între ei. Totul se petrecuse atât de repede... I se părea că fusese luată de un curent mai puternic decât ea, totuşi nu visase niciodată...

- Noapte bună, murmură Carl îndreptându-se spre uşă, fără să privească în urmă.

După ce plecă şi Julie, Jessica se aşeză lângă Helene. Copila dormea profund, iar respiraţia îi era din nou normală. Tânăra fată se duse să stingă lumina, apoi se culcă pe patul lui Julie şi închise ochii. Imediat îi apăru chipul lui Carl şi în minte îi răsunară cuvintele pe care le rostise acesta.

- S-ar putea să faci descoperiri puţin plăcute...

Oare ce vrusese să spună?

Capitolul 8

In timpul următoarelor două zile, Jessica insistă ca Helene să se odihnească. Tot ceea ce o putea agita pe fetiţă era evitat. La sfârşitul sejurului, se hotărâră să se îmbarce pe "Domnişoara ceţii", un vapor care plimba turiştii pe Niagara.

- Helene are nevoie să iasă, declară ferm Carl şi tu la fel, Jessica.

Aceasta oftă.

- Mărturisesc că aş părăsi cu plăcere hotelul.

Cele două zile petrecute în compania unei fetiţe posomorâte se dovediseră puţin cam grele, mai ales când ceilalţi plecau în excursie. Dar era hotărâtă ca pacienta sa să fie perfect pusă pe picioare când se va aventura din nou în lume.

Intâlnind ochii lui Carl, se gândi că această izolare nu fusese întru totul negativă, deoarece îi permisese să evite să fie singură cu el. Când îşi amintea clipele pasionate pe care le împărtăşiseră, se întreba dacă medicul voise să-i înăbuşe bănuielile sub sărutări înflăcărate. Oricum ea greşise lăsându-şi inima să domine asupra raţiunii...

Când se îmbarcară pe "Domnişoara ceţii", li se distribuir' din nou impermeabile.

- De data aceasta sunt negre, observă Julie. Nu

este o culoare foarte potrivită!

- Eşti încântătoare! o complimentă imediat Matthew.

Tânăra fată ridică spre el nişte ochi surprinşi. Aceste câteva zile fuseseră cele mai fericite din viaţa sa şi datora această fericire neaşteptată lui Matthew. Spera doar că nu se va schimba faţă de ea când se vor întoarce la Detroit...

Exact în clipa când trecură pasarela de îmbarcare, Jessicăi i se păru că-l zăreşte pe necunoscutul din tunel. O clipă mai târziu, îşi reproşa această obsesie. Toată lumea semăna, deformată de acele impermeabile inconfortabile. Carl avea dreptate: avea nevoie de relaxare, deoarece până la urmă îşi va pierde simţul realităţii.

Luând cu el greaua încărcătură umană, vaporul se îndepărta de chei. în ciuda protestelor sale, Helene era cocoţată pe umerii lui Carl. Mulţimea era atât de înghesuită, încât acesta se temea să nu aibă greutăţi în a respira, dacă o aşeza pe punte. în apropierea cascadei, "Domnişoara ceţii" începu să se legene. Cum se apropia de rostogolirea furioasă a valurilor, pasagerii speriaţi se aşteptau să se răstoarne dintr-o clipă în alta.

- Vedeţi de ce ni s-au propus impermeabile, spuse Carl râzând.

Cu faţa acoperită de picături fine, Jessica îi zâmbi. Spera ca vaporul să facă stânga-mprejur, deoarece părea imposibil să se menţină la suprafaţa acestui cazan care fierbea. In sfârşit, "Domnişoara ceţii" fu de acord să se îndepărteze.

- Uf! oftă tânăra infirmieră. A fost minunat, dar puţin înspăimântător.

- Nu te îngrijora. Căpitanul face această manevră de mai multe ori pe zi şi n-a comis niciodată nici cea mai mică greşeală.

- Mă întreb unde sunt îndrăgostiţii noştri, i-ai văzut, Carl?

- Cu siguranţă, nici măcar n-au observat că ne-am îndepărtat de chei. Probabil se plimbă mână în mână, şoptindu-şi mici nimicuri.

Tânăra fată începu să râdă. Era nostim să şi-i imagineze pe Julie şi pe Matthew pierduţi unul în contemplarea celuilalt, în timp ce vaporul se legăna pe valurile zgomotoase.

- Se pare că dragostea face lucruri ciudate...

Licărirea tandră care tocmai se aprinsese în adâncul ochilor lui Carl îi întrerupse visarea cu voce tare.

- Sunt întru totul de acord cu tine, replică aceasta atât de încet, încât Jessica nu fu sigură că îl auzise bine.

Jenată, se întrebă cum oare să pună capăt acestei conversaţii primejdioase, când un strigăt tulbură atmosfera.

- Om peste bord!

Imediat, Carl o puse pe Helene în braţele Jessicăi.

- Mă duc să văd dacă pot să ajut.

Il văzu croindu-şi drum prin mulţimea care se înghesuia de-a lungul bastingajului. De altfel, un ofiţer se străduia să o împrăştie.

- Eliberaţi trecerea, vă rog!

Un tânăr matelot plonjă, imitat de mai mulţi alţii. Jessica îi privea îndreptându-se în aceeaşi direcţie, când vocea Juliei răsună în spatele său.

- Jessica, unde este Matthew? Nu reuşesc să-l găsesc! Era lângă mine şi, în secunda următoare nu l-am mai văzut.

- Calmează-te, o vei enerva pe Helene. Il vom găsi.

Cu preţul unui enorm efort, Julie reuşi să se controleze şi se sprijini de balustradă pentru a urmări operaţiunea de salvare. Era imposibil să se deplaseze, aşa că nu puteau decât să se străduiască

să le liniştească pe micuţele prinţese care începuseră să se agite.

- Vreau să cobor de pe vaporul ăsta, declară Charlotte pe o voce plângăreaţă.

- Şi eu, se smiorcăi Helene.

- Nu va mai dura mult. Indată ce... Oh, Dumnezeule!

- Este Matthew! strigă Julie. Ii recunosc părul ondulat.

In timp ce se scotea din apă corpul inert, Jessica o lăsă pe Helene pe punte, pentru a o înconjura pe Julie cu braţul. Văzu unul dintre salvatori întinzându-l pe Matthew pe punte. Tânărul bărbat purta încă impermeabilul negru, dar îşi pierduse pălăria.

- Lăsaţi-l să treacă pe acest bărbat, este medic! strigă un marinar.

La vederea lui Carl, Jessica scoase un oftat de uşurare. Dacă cineva îl putea salva pe Matthew, el era acela, se gândi privindu-l aplecându-se peste înecat.

Julie era verde de teamă şi îşi răsucea mâinile.

- Oare ce-i face?

- Respiraţie artificială.

După câteva secunde, pieptul tânărului bărbat

începu să se ridice. Carl se îndreptă, cuprins de o imensă uşurare. Matthew deschise ochii şi-l privi.

- Ce s-a întâmplat? bâigui.

- Vom vorbi despre asta mai târziu. Acum, odihneşte-te. De pe culmea colinei, ajunse până la ei urletul unei sirene.

- Nu vreau să merg la spital, murmură Matthew.

Cum încerca să se ridice, medicul îl împiedică blând.

- Nu este decât o formalitate. Dacă totul este în regulă, te vor lăsa să ieşi. Crede-mă, îi voi împiedica să te ţină mai mult decât trebuie.

Medicul îşi ţinu cuvântul şi reuşi să grăbească formalităţile de spitalizare. Matthew se puse pe picioare foarte repede şi Carl putu să-l ducă rapid la hotel.

Jessica le culca pe micuţele prinţese când se bătu la uşă. Işi petrecuse ziua liniştindu-le pe Julie şi pe fetiţe, în timp ce Carl şi Matthew lipsiseră, aşa că începuse să se simtă la capătul puterilor. Se grăbi să deschidă şi nu-şi putu stăpâni un zâmbet încântat la vederea lui Carl.

- In sfârşit!

Uitându-şi toate bunele hotărâri, se repezi în

braţele sale. In secunda următoare vru să se îndepărteze, dar Carl o reţinu de umeri, pentru a o săruta pe frunte.

- Ce primire! Să trag concluzia că eşti fericită să mă vezi?

Fără măcar să se întoarcă, Jessica percepu uimirea fetelor.

- Cum se simte Matthew?

- Se simte bine. Tocmai l-am culcat în camera sa. Voiau să-l ţină peste noapte la spital, dar le-am jurat că voi avea grijă de el.

Cum făcuse câţiva paşi în încăpere, fetiţele i se agăţară de braţe.

- S-ar crede că am lipsit timp de o lună.

- Asta pentru că am fost foarte îngrijorate, domnule, spuse foarte repede Julie. Oare l-aş putea vedea imediat pe Matthew?

Carl aţinti o privire binevoitoare asupra feţei mici îngrijorate.

- Doar o clipă... dar nu singură, adăugă medicul remarcând ochii strălucind de încântare. Te voi însoţi imediat după ce le voi examina pe Charlotte şi pe Helene. Va trebui să-ţi păstrezi calmul. Matthew are mai ales nevoie de odihnă.

- Ai descoperit cum s-a produs accidentul? întrebă

Jessica.

- Matthew spune că nu-şi aminteşte nimic. Presupun că este încă sub şoc, dar că-i va reveni memoria. Deocamdată este inutil să i se pună întrebări. Principalul este că e bine, sănătos.

- Se va putea întoarce cu noi la Detroit?

- O noapte bună de somn şi nu va mai avea nimic. Evident, voi conduce eu, aşa că Matthew se va putea odihni în timpul călătoriei. Acum, lăsaţi-mă s-o examinez pe Helene.

Ingenunche lângă patul fetiţei pentru a o asculta cu stetoscopul. Când se îndreptă, părea mulţumit.

- Totul este în regulă. Doreşti să te întorci în camera ta, domnişoară Diamond?

- Prefer să rămân aici.

- Cum doreşti. Vino, Julie, să mergem lângă Matthew.

Jessica îi privi ieşind din cameră. Nu voise să se apropie de
Carl, părăsindu-le pe micuţele prinţese. O străbătu un fior de dezamăgire. După clipele de intimitate care-i apropiaseră, această întoarcere la relaţiile profesionale constituia un adevărat duş rece!

- Citeşte-mi o poveste! o rugă Charlotte.

Jessica zâmbi. Cu copilele, era sigură că nu se

putea înduioşa mult timp de soarta sa, se gândi cu uşurare.

Călătoria de întoarcere părea fără sfârşit. Jessica aruncă o privire peisajului, care de două ore nu mai varia. Erau pajişti vaste, printre care se ridicau uneori câteva case.

Işi aţintise privirea pe părul lui Matthew, aşezat în faţa ei, lângă şofer. Tot nu reuşea să-şi explice cum survenise acel accident, deoarece măsurile de securitate i se păruseră perfecte pe "Domnişoara ceţii". Dar deocamdată, Carl pretindea ca tânărul bărbat să fie lăsat în pace. Chiar şi Julie trebui să fie de acord să-şi înfrâneze curiozitatea.

Se ajunse în sfârşit la frontieră. După formalităţile de vamă, trecură râul care separa Statele Unite de Canada, şi curând, maşina pătrunse în parcul regal. Jessica scoase un imperceptibil oftat de uşurare, dar care fu sesizat de Carl.

- Trebuie oare să înţeleg că n-ai apreciat drumul, domnişoară Diamond?

- Trebuie să mărturisesc că perspectiva de a-mi relua sarcinile obişnuite nu-mi displace.

- Mi-ar plăcea să-ţi iei mai întâi o zi liberă, dacă este posibil.

Sistemul video de securitate avertizase perechea

princiară de întoarcerea copilelor. Când Carl parcă în faţa locuinţei, prinţul şi prinţesa coborau treptele de la intrare. Fetiţele ţâşniră pur şi simplu din vehicul, pentru a se arunca în braţele părinţilor.

- Cum te simţi? o întrebă până la urmă Jessica pe prinţesă.

- Foarte bine, nu m-am simţit niciodată mai bine.

- L-ai chemat pe doctorul Gregory? interveni Carl.

- Nu, m-am comportat foarte bine. Vreţi să intrăm?

Plimbă o privire îngrijorată în împrejurimi. De când talia i
se îngroşase, se temea fără încetare de indiscreţia vreunui jurnalist.

- Te voi consulta mâine dimineaţă, promise Carl înainte de a se întoarce spre Matthew. Du-te să te odihneşti tinere, te voi vedea mai târziu.

- Este bolnav? se miră prinţul.

- Nimic grav... Matthew înoată mai puţin bine decât îşi imagina, atâta tot.

Puţin şocată de această manieră de a prezenta faptele, Jessica ceru să se retragă şi ea în cameră.

- Desigur. Vom vedea dimineaţă dacă avem foarte mult de lucru. Domnişoara Diamond mi-a fost de mare ajutor, fără ea n-aş fi putut înfrunta dificultăţile

călătoriei, adăugă, adresându-se prinţului.

- Eşti un bărbat norocos, constată acesta din urmă.

Roşie în obraji, tânăra fată se îndepărtă. Trebuia să fie singură, pentru a-şi pune ordine în gânduri....

Ziua următoare, Carl nu putu să-i acorde liberul promis. S-ar fi spus că toată lumea din casă aştepta întoarcerea lor pentru a se prezenta la clinică. în plus, trebuia consultată prinţesa şi să-l facă pe prinţ să se supună testelor de rutină. Doar la mijlocul după-amiezii tensiunea se relaxă.

- Nu bănuiam că acest post se va dovedi atât de obositor, oftă Jessica în faţa unui suc de portocale.

- Dar nu regreţi că ai venit?

Văzându-l aplecându-se spre ea cu o licărire de solicitudine în adâncul ochilor, se bucură că erau despărţiţi de birou. Imediat ce se aflau singuri, se simţea gata să comită orice nebunie...

- Nu regret nimic.

- în acest caz, însoţeşte-mă în Reichenstein! Vom forma o echipă extraordinară.

Jessica ridică spre el o privire nesigură. Dacă cel puţin ar fi putut fi sigură că...

- Văd că oferta mea îţi displace. Uită că ţi-am

făcut-o. încurcată, tânăra fată îşi aminti ce-i povestise Matthew, în
ajun. îi făcuse o vizită pentru a se asigura că nu-i lipsea nimic şi, spre marea sa surpriză, păru să-şi amintească limpede accidentul.

- Am sentimentul clar că am fost împins, dar doctorul Harvey pretinde că bat câmpii.

Şi acum, Jessica se întreba de ce oare medicul nu-i spusese despre această conversaţie.

- L-ai examinat pe Matthew, astăzi?

- Am fost să-l văd de dimineaţă, dar dormea încă.

- Şi-a regăsit memoria? întrebă Jessica pe un ton degajat.

- Mintea îi este confuză încă şi nu se pune problema să-l întrebăm.

Tânăra fată se ridică pentru a termina de aranjat. Deşi rămânea impasibilă, se simţea tulburată. Carl îi cerea implicit să-i acorde încredere, dar oare cum era posibil dacă misterul care îl înconjura devenea din ce în ce mai compact?

Capitolul 9

Intr-o călduroasă zi de septembrie, prinţesa Karine era pe cale să facă o baie de soare în parc, când un ziarist prea zelos urcă pe zid şi o fotografie. Indiscretul fu alungat imediat, dar fotografia apăru în presa locală. Se traseră imediat concluzii asupra îngrăşării sale şi, mai degrabă decât să nege evidenţa, tânăra femeie preferă să-şi anunţe sarcina în mod oficial.

Vestea se răspândi cu iuţeala fulgerului. Reporterii de televiziune fură îndepărtaţi cu fermitate, totuşi unii membri ai Casei Regale fură autorizaţi să acorde interviuri. Carl şi Jessica fură, evident, foarte solicitaţi, dar se mulţumiră cu observaţii superficiale asupra stării prinţesei, fără să dea nici un detaliu medical. In ochii lumii, totul se desfăşura perfect.

- Şi aşa trebuie să fie, repetă Carl când ultimul ziarist îi părăsise.

- Bineînţeles, întări Jessica.

Il observă pe medic ce-şi trecu distrat o mână prin părul negru şi des. Era din ce în ce mai indiferent faţă de ea, se gândi cu tristeţe. De câteva săptămâni de-abia îi vorbea, doar dacă nu avea să-i pună vreo

întrebare referitoare la un pacient. Vara era pe sfârşite şi încă refuza să le ducă pe micuţele prinţese la Cape Cod.

Poate se temea să fie singur cu ea? In acest caz, nu avea nici un motiv să se nelinişteascâ, deoarece era sigură că putea să se stăpânească. Dar de fiecare dată când îl privea, îşi simţea siguranţa slăbind considerabil. Hotărî totuşi să-i pună întrebarea cu o nonşalanţă bine simulată.

- Ai fixat data expediţiei la Cape Cod?

- Călătoria aceasta nu se pune în discuţie.

Răspunsul o alarmă pe tânăra fată. Până acum, se mulţumise să evoce programul încărcat, dar era prima dată când îi opunea un refuz categoric.

- Dar ai promis!

- Dă-mi voie... Eşti singura care ţi-ai luat un angajament. Trebuie să mă ocup mai întâi de recrutarea echipei mele.

- Nu le poţi dezamăgi pe Charlotte şi pe Helene...

Era ultimul argument. Dacă nu era impresionat de dezamăgirea celor două fetiţe, în acest caz nimic nu-l va convinge. Va trebui să aranjeze altfel.

- Dacă nu ne poţi însoţi, te-ar putea înlocui Matthew.

- Nu!

Cum ridicase spre el ochii uimiţi, îi explică:

- Este prea tânăr pentru a-şi asuma o asemenea responsabilitate.

- Are douăzeci şi cinci de ani, ca mine.

- Dar nu are nici o experienţă cu aceste familii princiare. Pe de altă parte, am nevoie să termine treburile pe care le-a început.

Dezamăgită, tânăra fată plecă ochii în pământ. Vocea blândă a medicului o făcu să tresară.

- Dacă această excursie este atât de importantă pentru Charlotte şi Helene, ar trebui să ne supunem voinţei lor.

Inima Jessicăi bătu mai tare. Ştia că detestă să revină asupra hotărârilor sale.

- Mulţumesc, Carl. Micuţele vor fi atât de fericite! Mă duc imediat s-o anunţ pe prinţesă.

- Aşteaptă! spuse medicul, înconjurând biroul pentru a-i bara trecerea. Nu vom putea pleca înainte de sfârşitul lunii. In plus, prefer să călătorim cu avionul şi ajunşi acolo, să închiriez o maşină, ceea ce-mi va permite să reduc durata călătoriei. Mă voi ocupa să organizez totul şi nu vom lua nici un membru al personalului. Vom face pentru a doua oară pe părinţii fericiţi, încheie zâmbind.

Tânăra fată se grăbi să ajungă la uşă, simţindu-şi

bunele hotărâri slăbind. Cât timp Carl era indiferent, se putea crede tare, dar dacă îşi arăta faţă de ea tot farmecul, nu mai era sigură de nimic...

Indată ce părăsi aripa medicală, se îndreptă spre apartamentele princiare. La acea oră, prinţesa îşi bea de obicei ceaiul, aşa că era momentul potrivit pentru a discuta cu ea.

Spre marea sa surpriză, prinţul George şi ducesa se aflau cu tânăra femeie.

- Mă voi întoarce mai târziu, Maiestatea Voastră. Făcu gestul de a se retrage.

- Eşti binevenită, Jessica. Vei bea ceaiul cu noi. Chiar voiam să discut cu dumneata despre excursia la Cape Cod.

- Este de asemenea motivul pentru care am venit să vă văd, spuse tânăra fată acceptând ceaşca pe care i-o întinase Louise. Doctorul Harvey tocmai m-a anunţat că vom pleca la sfârşitul lunii.

- Nu se grăbeşte, observă prinţesa. S-ar spune că această călătorie îl supără.

- Este evident! exclamă ducesa.

- Ce vreţi să spuneţi?

Bătrâna doamnă se întoarse spre fiul său.

- Oare nu acolo locuieşte Victoria?

- Haide, mamă, totul a fost atât de demult! Sunt

convins că acum nu mai are nici o legătură cu ea.

- Ce scandal, când l-a părăsit! Mi-a fost milă de el.

- Nu este obligat să meargă s-o vadă.

- Totuşi, sunt foarte sigură că-i va face o vizită, replică trist ducesa. Il cunosc mai bine decât oricare dintre voi. Nu s-a resemnat niciodată, înţelegeţi, încă o iubeşte.

- Imi poate explica cineva despre ce este vorba? întrebă încet prinţesa.

- Nu ştii? se miră bătrâna doamnă. N-a fost în întregime vina Victoriei, dar...

- Mamă, te rog, taci! ordonă prinţul.

Ducesa bombăni dezaprobator, dar se supuse. Degetele tremurătoare luară canavana pentru a continua lucrul de acolo de unde îl lăsase.

- Ia o prăjiturică, domnişoară Diamond, propuse prinţesa Karine, pentru a înlătura stânjeneala care se lăsase peste micul salobn.

- Mulţumesc.

Jessica acceptă o felie de chec, pe care o uită imediat în farfurie. Oare cine era această misterioasă Victoria care-l părăsise pe Carl? Dacă o iubea încă, Jessica nu se mai mira că refuza să plece la Cape Cod...

Indată ce putu, îşi părăsi gazdele pentru a merge în camera sa. In cazul în care Carl rămăsese fascinat de o femeie care-l trădase, trebuia mai mult ca oricând să se îndepărteze din drumul său...

***

Când avionul cu reacţie se ridică spre cerul de septembrie, Jessica scoase un oftat de uşurare.

- In sfârşit, am reuşit!

- Te îndoiai? spuse Carl cu o licărire jucăuşă în adâncul ochilor.

Jessica îl fulgeră cu privirea.

- Doctore Harvey, oare trebuie să-ţi amintesc că ai făcut totul pentru a împiedica această călătorie?

- Ştiu, n-am fost foarte amabil...

- Cuvântul mi se pare puţin cam delicat, replică tânăra fată pe un ton mai degajat.

- Acum că am părăsit Detroit, mărturisesc că această expediţie la Cape Cod este o idee bună, recunoscu resemnat Carl.

- Şi eu! exclamă Helene, care era aşezată pe genunchii Jessicăi. Vom vedea puiul de balenă Jimbo, cu mama sa.

- Adică să sperăm că-i vom zări, o corectă tânăra fată.

- Ii vom vedea! afirmă din nou Helene, cu o voce

hotărâtă.

- Sper că nu va fi dezamăgită, îi şopti Jessica însoţitorului său.

- In general, căpitanii ambarcaţiunilor de agrement fac în aşa fel încât să găsească balenele, dacă se află acolo. Intenţionez chiar să fac fotografii.

- Ai mai participat la acest gen de excursie?

- O singură dată, dar păstrez o amintire de neuitat.

- In acest caz, de ce te-ai opus atât de mult acestei călătorii?

Trecând un deget sub bărbia tinerei fete, o obligă să-l privească în ochi.

Pui prea multe întrebări, copila mea. Intr-una dintre aceste zile, poate vei regreta că ai fost atât de curioasă.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Jessica se strădui să-i zâmbească liniştită.

- Nu sunt mulţumită decât când primesc răspunsuri.

- Adevărat? Ii adresă o privire lungă, apoi se întoarse spre Charlotte, care îi solicita atenţia.

Maşina de închiriat îi aştepta la aeroport. Când ajunseră la Princetown, situat la un pas de Cape Cod, soarele plonja în marea strălucitoare. Micuţele

prinţese adormiseră în timpul ultimei părţi a drumului, ratând astfel acest spectacol unic al unei fâşii subţiri de pământ cufundându-se în ocean

Carl reţinuse un apartament. Jessica fu încântată la vederea balcoanelor largi, care toate dădeau spre plajă.

- Să nu-ţi faci griji de preţ, preciză Carl zâmbind. Prinţesa Karine a insistat ca fiicele sale să profite de ce este mai bun. Din motive de siguranţă, este de preferat să împărţim acelaşi apartament. Priveşte această lună extraordinară!

Jessica admiră astrul argintiu suspendat pe un cer de catifea neagră, presărat cu diamante minuscule. In întuneric, percepu formele mai multor vapoare mari, ancorate lângă ţărm. Frumuseţea încântătoare a acestui loc o făcu să scoată un oftat de plăcere.

Carl îşi puse braţul pe umerii tinerei fete. Era atât de aproape, încât aceasta crezu că-i simte bătăile inimii.

- Am cerut să ni se servească cina aici. Este de preferat să nu lăsăm copilele singure.

Micuţele prinţese se culcaseră încă de la sosire. Aşa că dispuneau de câteva ore de libertate. Işi ţinu respiraţia... Oare Carl avea o intenţie ascunsă?

Acesta o făcu să se întoarcă pentru a-şi adânci privirea în ochii limpezi.

- Trebuie să ies, Jess, am de văzut pe cineva.

Cuprinsă de o mare decepţie, tânăra fată tăcu. Fusese convinsă că nu se va duce în vizită la Victoria; chiar dacă o mai iubea încă, nu va vrea să redeschidă răni vechi. Dar era vizibil că dragostea îi era mai puternică decât orice...

- Ai prieteni în regiune? făcu ea cu vocea domoală.

Carl zâmbi, mângâindu-i obrazul.

- Intrebări, mereu întrebări! Să nu deschizi nimănui în lipsa mea, în afara personalului de serviciu. Nu vei lipsi mult.

Ii zâmbi din nou când închise uşa în urma lui. Nemişcată, Jessica avu impresia că se îneacă încet... In fond, avea tot dreptul să nu-şi petreacă seara cu ea... Oare nu-i dăduse în timpul acestor ultime săptămâni toate motivele să creadă că-l detesta?

O bătaie discretă în uşă o scoase din visarea dureroasă. Scuturându-şi toropeala, se duse să deschidă chelnerului care aducea o singură tavă. Aşadar, Carl premeditase s-o lase singură, se gândi, aşezându-se în faţa mesei.

Escalopul însoţit de o salată crocantă şi

proaspătă, era delicios, dar toată pofta de mâncare îi dispăruse. In cele din urmă împinse farfuria şi se hotărî să se culce devreme. După ce ascultase o clipă respiraţia Helenei, se duse să se culce în patul imens. Dar somnul nu venea să-i aducă uitarea. Agitată, nu se putea împiedica să pândească întoarcerea lui Carl. Poate nu se va întoarce decât dimineaţă, după o noapte de pasiune în braţele iubirii de odinioară. Ducesa vorbise despre un scandal, când îl părăsise Victoria. Asta însemna că fuseseră cu siguranţă căsătoriţi...

In sfârşit, un zgomot de paşi pe culoar o alertă. Aprinse lumina, cu inima palpitând.

- Carl?

Silueta înaltă apăru în uşa camerei sale.

- N-ai adormit încă?

- Te aşteptam, spuse Jessica foarte repede.

- Sunt aici, acum. Am trecut să le văd pe fetiţe. Dorm liniştite.

Străbătuse distanţa care-i despărţea şi acum se afla lângă pat. Jenată, tânăra fată îşi dădu seama brusc că avea o cămaşă de noapte foarte uşoară.

Când se aşeză lângă ea, se dădu înapoi nervoasă.

- Nu fi atât de pudică, Jess! îi spuse Carl râzând.

Am văzut foarte multă lenjerie frumoasă în viaţa mea, dar trebuie să mărturisesc că aceasta este cea mai fermecătoare.

Atinse uşor dantela albă care-i împodobea umărul, apoi se aplecă pentru a săruta exact locul pe care tocmai îl atinsese.

- Nu! exclamă Jessica neliniştită. Ştim amândoi că nu putem continua aşa!

- Cum adică?

- Ne prefacem că totul merge cât se poate de bine între noi, în timp ce nu avem nici un viitor comun.

- Nu mă gândeam decât la prezent. In această clipă, Jess, eşti atât de dezirabilă...

- Incetează! Nu vreau să lungesc lista cuceririlor tale.

- Oare ce vrei? o întrebă blând.

- Să ieşi din camera mea!

Timp de câteva secunde, ridică spre el ochii strălucind de furie, apoi începu să plângă, înnebunită de dragostea înşelată. Carl vru s-o atragă spre el, dar îl respinse.

- Te rog, pleacă! suspină tânăra fată. De ce mă chinuieşti astfel?

- Imi pare rău, spuse Carl dându-i drumul. Nu

voiam să te aduc în această stare. Iartă-mă.

In timp ce vorbea, se ridicase. Printre lacrimi, Jessica se gândi că niciodată nu fusese mai seducător. Brusc, se întrebă dacă execitase aceeaşi atracţie asupra soţiei sale, câteva ore mai înainte. Avea oare intenţia să facă o a doua victimă, în aceeaşi seară?

Ajuns la uşă, Carl se întoarse pentru a-i adresa un zâmbet puţin obosit.

-Noapte bună, Jess, mâine avem o zi lungă în faţa noastră...

Tânăra femeie îl auzi umblând de colo-colo prin cameră,
apoi ajunse până la ea sunetul vocii. Inţelese că probabil telefonase. Işi stăpâni dorinţa de a ridica propriul receptor pentru a-i spiona conversaţia. Viaţa particulară a lui Carl nu o privea, îşi repetă afundându-şi capul în pernă.

Capitolul 10

Soarele se ridicase pe un cer fără nori când Jessica trase draperiile. Le auzi pe micuţele prinţese jucându-se în camera lor, în timp ce şiroitul duşului ajunse până la ea, din baie. Strângând din dinţi, alungă deliberat amintirile din ajun.

Singura sa preocupare trebuia să fie fetiţele şi ultimele lor zile în Statele Unite. Puţin după întoarcerea lor de la Cape Cod, familia regală trebuia să plece înapoi în Reichenstein. Carl îi va însoţi pentru a organiza noul centru medical, dar ea nu-l va urma. Nu-şi mai dorea decât să se îndepărteze definitiv de doctorul Harvey, pentru a uita de existenţa sa.

Cât despre ancheta asupra morţii lui Chris, va renunţa. Va afla concluziile poliţiei, când acestea vor apărea în presă. Va fi fericită să afle că era vorba de un accident. Carl avea cu siguranţă motivele sale pentru a-i ascunde anumite fapte, dar din nefericire, justiţia îi va cere fără îndoială să dea socoteală.

Străduindu-se să zâmbească, se alătură fetiţelor, a căror agitaţie sporea neîncetat la perspectiva unei ieşiri pe mare.

Când ajunseră la locul de îmbarcare, Jessica fu

surprinsă să constate că mai multe vapoare aşteptau turiştii pentru a-i duce în larg. Prinţesele îl aleseră pe cel ale cărui culori erau cele mai stridente şi cu difuzoarele cele mai asurzitoare. Din fericire, muzica tăcu îndată ce se îndepărtară de chei, fără îndoială pentru a nu speria balenele.

Merseră o clipă de-a lungul coastei, înainte de a o lăsa în urmă.

- Balenele trăiesc destul de departe de ţărm, explică medicul, cu ochii aţintiţi spre orizont. Nu-ţi este frig? adăugă cu solicitudine.

Tânăra fată scutură din cap. Deşi soarele dogorea briza se răcorea pe măsură ce se îndepărtau de uscat. Mica Helene se ghemuise lângă ea, iar Jessica avu grijă s-o acopere bine. Cât despre Charlotte, toată atenţia îi era încordată asupra valurilor. Brusc, răsună un strigăt:

- Pe aici!

Imediat pasagerii se îngrămădiră fluturând deasupra capetelor aparatele de fotografiat. In acea clipă, o imensă balenă se ivi din apă, la câţiva metri de vapor.

- Este Jimbo! strigă Charlotte cu o voce stridentă.

Mastodontul cerceta aceste creaturi zgomotoase cu o

privire tristă.

- Probabil are vreo doisprezece metri lungime, observă Jessica.

Remarcă brusc că un pui de balenă se afla lângă monstru, încercând să imite mişcările spectaculoase ale mamei.

- Acela trebuie să fie Jimbo, declară cu calm Helene, iar cea mare este mama sa.

Sub calmul aparent trebuia să fi fost surescitată, deoarece începu brusc să emită o respiraţie şuierătoare, caracteristică. Imediat, Jessica scoase din poşetă un inhalator pe care-l plasă sub nasul copilei.

- Am face mai bine să ne adăpostim.

- Atâta timp cât Jimbo va fi aici, nu voi pleca! protestă copila.

- De acord, hotărî Carl, luând fetiţa în braţe.

Helene se cuibări la pieptul medicului. In timp ce lupta să-şi recapete respiraţia, nu scăpă din ochi balenele. De altfel, animalele mari nu se grăbeau să părăsească scena, ca şi când le plăcea enorm să se dea în spectacol. In sfârşit, spintecând pentru ultima dată suprafaţa apei, dispărură într-o ţâşnire de spumă.

Indată ce oceanul deveni din nou neted, Carl o

duse pe Helene în interior. Ii vorbi blând câteva clipe şi după câteva minute respiraţia fetiţei deveni iar normală.

Din mişcarea vaporului, Jessica ghicise că se întoarce în port.

- Mă voi ocupa eu de Helene, spuse tânăra fată luând-o pe fetiţa somnolentă din braţele medicului.

- In acest timp, mă duc după cafea.

Tânăra fată îl urmări cu privirea îndreptându-se spre bar, gândindu-se cu disperare că, în curând, va ieşi din viaţa ei pentru totdeauna. Ochii îi străluceau de lacrimi şi se întoarse pentru a nu alarma fetiţele. Dacă totul ar fi putut fi altfel...

Carl se întoarse lângă ea când începu să sufle vântul. Vaporul începu să se legene, făcând să se rostogolească pe jos sticlele de Coca şi de limonadă. Valurile cenuşii nu formau încă rulouri, totuşi cerul se încărcase cu nori. Când primele picături de ploaie se sparseră pe punte, cele două copile se ghemuiră lângă Jessica. Braţul lui Carl se odihnea pe spătar, în spatele ei, dar tânăra infirmieră ştia că nu era vorba decât de o atitudine protectoare.

Când vaporul pătrunse în port, se întoarse spre ea.

- Ţi-a plăcut această plimbare?

- N-aş fi ratat acest spectacol pentru nimic în lume.

Fetiţele, care adormiseră în timpul drumului de întoarcere,
se agitară şi deschiseră ochii.

- Ce vom face acum? întrebă Charlotte cu vioiciune.

- Vom vizita oraşul, replică medicul luându-le pe fiecare de câte o mână. Este un loc fascinant.

Spre marea uşurare a Jessicăi, ploaia încetase şi soarele se ivise din nou de după nori. Carl le conduse printre străduţele înguste şi pitoreşti, arătându-le în trecere casele interesante. In cele din urmă, se opri în faţa unui muzeu.

- Vă voi lăsa aici o clipă. Incepeţi vizita fără mine, voi fi imediat alături de voi. Există aici o reproducere a unei bucătării de la începutul secolului, care le va plăcea micuţelor. S-au plasat acolo nişte manechine reprezentând o mamă şi copiii săi, ca şi imitaţii perfecte de prăjituri şi plăcinte.

- Oh, da! Să mergem! exclamă Charlotte.

- Vei lipsi mult timp? întrebă Jessica, indiferentă.

- Nu... Trebuie să văd pe cineva timp de câteva minute.

Intorcându-se, tânăra fată le conduse pe fetiţe

spre clădire.

- Nu te grăbi, spuse peste umăr, ne întâlnim la hotel.

Fără să aştepte răspunsul, grăbi pasul. Un minut mai târziu,
lua bilete, fără să acorde nici o atenţie flecărelii prinţeselor. N-avea decât să-şi petreacă toată ziua cu Victoria. La urma urmei, nu avea nevoie de el!

- Unde este frumoasa bucătărie? îl întrebă Charlotte pe un angajat.

- Pe aici, draga mea.

Jessica se grăbi să li se alăture protejatelor sale. In timp ce ele admiraseră reproducerile, tânăra infirmieră examină o veche armă de foc. Când se întoarse, zări un tablou ale cărui culori luminoase îi atraseră atenţia. Autorul prinsese admirabil starea schimbătoare a mării, se gândi, amintindu-şi valurile agitate care îi scuturaseră o oră mai înainte.

Opera avea ca titlu "Furtună pe ocean", iar autorul se numea... Victoria Harvey. Inima Jessicăi începu să bată cu putere. Intr-un oraş atât de mic... se putea oare să fie soţia lui Carl?

- Vă place această pânză? La Pincetown, doamna Harvey este una dintre artistele noastre favorite.

- O găsesc foarte frumoasă, se auzi răspunzând

tânăra fată. Oare este de vânzare?

- N-aş şti să vă spun. Ştiţi, am împrumutat-o pentru expoziţie. Dar puteţi afla de la doamna Harvey. Locuieşte foarte aproape. Ieşind, cotiţi la stânga şi-i veţi observa imediat casa albă.

- Mulţumesc mult. Veniţi, fetelor.

Jessica nu ştia ce va face... Poate va cumpăra pur şi simplu un tablou. Va fi o minunată amintire a sejurului său în Statele Unite...

Câteva minute mai târziu, se grăbea de-a lungul unei străzi înguste, cu câte o fetiţă agăţată de fiecare braţ. Curând, zări locuinţa Victoriei. Era încântător de feminină, cu perdelele cochete şi trandafirii care creşteau în dezordine în faţa intrării. Uşa se deschise lăsând să treacă o siluetă cunoscută. Jessica îşi ţinu respiraţia văzându-l pe Carl aplecându-se pentru a săruta pe cineva. Era prea departe pentru a vedea bine femeia, dar întrezări un trup zvelt îmbrăcat în blugi şi un pulover crem, ca şi un cap blond.

Brusc, nu mai dori să afle mai mult. Până acum, sperase că era vorba de o greşeală, dar acum că o zărise pe Victoria Harvey în carne şi oase...

- Doctore Harvey! strigă Charlotte, care tocmai recunoscuse bărbatul înalt care cobora aleea în direcţia lor.

Acesta se opri o clipă înainte de a grăbi pasul.

- Ce faceţi aici?

-Jessica voia să cumpere un tablou, explică fetiţa.

Carl aţinti nişte ochi duri asupra tinerei fete.

- Doreşti o recomandare? In cazul în care nu te afli aici pentru a mă spiona?

- Mi-am schimbat părerea, fetelor. Să ne întoarcem la hotel.

Cu un dispreţ rece întipărit pe chip, Carl îi luă braţul. Reţinându-şi suspinele, tânăra fată înainta orbeşte. Oare cum putuse fi atât de indiscretă? Totuşi îşi repetase că viaţa particulară a lui Carl nu-l privea decât pe el.

Cinară foarte devreme în sufrageria mare a hotelului. Nu o cină cu lumânări, de data aceasta! se gândi Jessica ajutând fetiţele să-şi taie carnea.

- Rămâi aici în seara asta?

- Da, răspunse Carl scurt. Am de lucru.

- Eu mă voi culca devreme.

Medicul dădu din cap, vizibil hotărât să nu facă nici un efort pentru a întreţine conversaţia. Imediat ce masa se termină, Jessica le duse pe prinţese în camera lor pentru a le pregăti pentru noapte. Carl veni s-o consulte pe Helene, apoi se retrase. După ce-şi înveli protejatele, tânăra fată se duse în propria

cameră şi încuie uşa. Nu voia nici o vizită în noaptea asta...

O trezi foarte devreme soneria telefonului. Se pregătea să răspundă, când auzi vocea lui Carl. De data aceasta nu-şi dorea deloc să-i asculte conversaţia. Se întinse din nou şi închise ochii. Un minut mai târziu, se bătea la uşă.

- Deschide, Jessica.

- O clipă!

După ce-şi îmbrăcă în grabă capotul, îl lăsă să intre.

- Trebuie să plecăm la Detroit.

- De ce?

- Prinţesa Karine suferă de dureri abdominale. Gregory trebuie să fie la căpătâiul ei.

- Nu ar fi de preferat să fie internată?

- Sigur că da, dar Karine este pacienta cea mai încăpăţânată din cariera mea. Trezeşte-le pe micuţe în timp ce eu sun la aeroport.

- Unde este prinţesa? întrebă Carl imediat ce pătrunse în hol.

Louise ridică spre el o faţă epuizată.

- Este instalată în aripa medicală, domnule doctor.

Camerista îşi asumă răspunderea fetiţelor, în timp ce Carl

şi Jessica se grăbiră spre clinică. Madeleine îi aştepta în faţa uşii batante.

- Doctorul Gregory este acolo.

- Slavă Domnului! exclamă Carl, repezindu-se spre sala de consultaţii.

Jessica fu imediat frapată de expresia îngrijorată a doctorului Gregory. Medicul îi luă puţin mai la o parte, pentru ca prinţesa să nu-i audă.

- Am încercat s-o conving să se interneze. Va naşte prematur.

- I-ai scos serclajul?

- Nu încă, dar va trebui să se intervină curând. Este însărcinată de treizeci şi două de săptămâni, iar ritmul cardiac al copilului este excelent. Va trăi dacă acţionăm foarte repede, dar va avea nevoie de îngrijiri speciale pe care nu i le vom putea da aici.

Cumn prinţesa gemea, se grăbiră la căpătâiul său. Tânăra femeie întinse braţele spre Carl.

- Slavă Domnului, prietene, eşti aici. Ajută-mă, nu mai pot suporta această suferinţă!

Medicul îşi încurajă pacienta, înainte de a o consulta îndelung. Cu faţa crispată, se întoarse în sfârşit spre confratele său.

- Să scoatem serclajul, nu putem risca viaţa copilului.

Jessica pregătise deja instrumentele. Le întinse

fără o vorbă
practicienilor, apoi se dădu înapoi pentru a urmări intervenţia. In sfârşit se auzi vocea lui Jim Gregory.

- Naşterea este iminentă.

Imediat, tânăra fată instală sub pacientă prosoape sterile, în timp ce Carl îi cerea Karinei să împingă doar când îi va spune el.

- O voi ajuta eu, propuse Jessica luând mâna prinţesei.

In timp ce ştergea fruntea udă a pacientei, nu-şi cruţa cuvintele de încurajare, îndemând-o să urmeze sfaturile medicilor.

- Zărim capul, anunţă Jim după o lungă contracţie.

- Sper că este băiat, gâfâi Karine.

- O vom şti curând, spuse cu amabilitate Jessica, trecând un burete umed peste faţa transpirată.

Carl se asigură că gâtul copilului nu era înfăşurat de cordonul ombilical. Cu următoarea împingere, fură expulzaţi umerii şi trupul, atât de bine încât copilul putu fi eliberat şi aşezat pe pântecul mamei.

- Dorinţele ţi s-au împlinit!

Micul prinţ scoase un strigăt slab, ca şi când protesta împotriva tratamentului brutal care i se aplica. Imediat, Jessica îl înfăşură în lenjerie sterilă.

- Daţi-mi-l! exclamă prinţesa. Dumnezeule, cât

este de mic!

-Jessica, spuse Carl cu voce răguşită. Sună centrul medical din Detroit. Să trimită o ambulanţă şi un incubator.

In timp ce-şi scotea masca, tânăra fată alergă spre biroul lui Carl. Era gata să se izbească de Madeleine, care ieşea. Se pregătea să se scuze, când fu frapată de chipul răvăşit al secretarei. Părea că anii se năpustiseră brusc asupra frumoasei femei blonde, mereu atât de impecabilă.

- Ce se întâmplă?

- Trebuie să plec, dă-i asta doctorului Harvey, spuse Madeleine întinzându-i un plic.

- Nu preferi să i-l înmânezi personal?

- Nu! N-aş putea să-l înfrunt. Este mai bine aşa.

- Cum doreşti... Iartă-mă, trebuie să telefonez.

Madeleine îi întorsese deja spatele. Timp de o clipă, Jessica
se întrebă dacă aflase că doctorul îşi revăzuse soţia... Indepărtând cu hotărâre acest gând din minte, Jessica împinse uşa biroului şi se opri brusc, năucită de spectacolul din faţa ochilor... Aplecat peste fişele lui Carl, Matthew scotocea în dosare. La zgomotul paşilor săi, se întoarse cu un teanc de hârtii în mână.

- Nu ştiam că cercetările tale te aduc în biroul

doctorului Harvey, exclamă tânăra infirmieră cu o voce indiferentă.

Tânărul bărbat făcu gestul de a înconjura biroul. Rămase nemişcat la vederea lui Carl, a cărui siluetă înaltă se contura în cadrul uşii.

- Ai sunat spitalul? Oare pot să ştiu ce eşti pe cale să faci, Matthew?

- Pot să vă explic totul, domnule.

- Te voi asculta, dar nu are rost ca domnişoara Diamond să asiste la această discuţie. Jessica, întoarce-te lângă doctorul Gregory.

- Dar n-am telefonat încă...

- Mă voi ocupa eu... Iar dumneata, Matthew, rămâi aici. Pretind o explicaţie.

Uşurată să nu fie martor la această neplăcută confruntare, tânăra fată se grăbi să ajungă în sala de travaliu. îl găsi acolo pe prinţul George înnebunit de fericire şi aplecat asupra soţiei, căreia îi murmura cuvinte de dragoste.

Câteva minute mai târziu, Carl li se alătură, cu chipul ca de piatră. Absorbită de îngrijirile pe care le dădea bebeluşului, Jessica nu avu timp să pună întrebări. Fu uşurată când copilul fu aşezat în incubator şi dus cu mama spre spital.

în timp ce ambulanţa gonea nebuneşte, observă

cu mulţumire că, datorită oxigenului, culorile micului prinţ se îmbunătăţiseră. întorcându-se spre Carl, îi remarcă trăsăturile încordate. în schimb, tânăra mamă radia de fericire.

în acea clipă, îşi aduse aminte de scriscoarea Madeleinei. O scoase imediat din halat, pentru a i-o întinde medicului.

- Madeleine mi-a cerut să-ţi înmânez asta.

Carl privi o clipă cu atenţie pătratul alb, înainte de a-l vârî în buzunar, fără să-l deschidă. Jessica insistă.

- Cred că este important.

- Va aştepta, replică doctorul cu o voce distantă.

Capitolul 11

S-ar fi spus că tot spitalul fusese anunţat de sosirea micului prinţ. Indată ce ambulanţa parcă în curtea mare, vreo zece infirmiere luară asupra lor răspunderea mamei şi a copilului.

- Ni-i poţi încredinţa, îi spuse în acea clipă Jim Gregory lui Carl. Odihneşte-te în timp ce-i instalez şi revino peste o jumătate de oră.

Dând din cap, Carl îl urmă pe obstetrician cu pas greoi. Ingrijorată, Jessica se gândi că medicul avea într-adevăr nevoie de odihnă. De dimineaţă, de la plecarea din Cape Cod, nu-şi trăsese sufletul nici un minut. Brusc, îşi dădu seama că prinţul George se afla lângă ea.

- Nu vă voi mulţumi niciodată destul pentru ajutor, îi spuse cu recunoştinţă.

Ajunseră la uşile din sticlă. Când se întoarse spre prinţ pentru a-i zâmbi, un ziarist se apropie de ei şi o împinse uşor.

- Fiţi amabilă şi vă îndepărtaţi, vreau să-i facem o fotografie prinţului George.

Jessica ridică ochii spre el, şocată puţin de acea comportare îndrăzneaţă. In secunda următoare auzi o împuşcătură, apoi un trup se prăbuşi peste al său.

In clipa în care se întindea pe jos, văzu că şi prinţul căzuse. Tânăra fată vru să se ridice, dar bărbatul care o aruncase la pământ o menţinu întinsă cu fermitate. Consternată, îl recunoscu pe Carl. Era întins peste ea, ca şi peste prinţul George.

- Nu mişca, îi ordonă. Acolo este un maniac care ne ia drept ţintă.

Jessica simţi ceva cald şiroindu-i pe faţă. Sânge! Carl fusese probabil rănit, încercând să-i apere.

- Lasă-mă să te examinez, Carl, eşti atins...

- Linişte!

Inchizând ochii, tânăra fată rugă cerul ca trăgătorul să fie prins. După un timp care i se păru o eternitate, auzi o voce aspră rostind foarte aproape de ea.

- S-a terminat, vă puteţi ridica. Vă simţiţi bine, domnule?

Jessica îl privi cu stupoare pe bărbatul care se aplecase
asupra lor. Oare îl mai văzuse? Nu! Nu putea fi... Totuşi, da!
Era chiar tipul pe care îl văzuse de mai multe ori, şi în

timpul primei lor expediţii. Il recunoscu fără nici o îndoială posibilă când o ajută să se ridice.

Tânăra fată nu avu timp să-l întrebe, deoarece Carl era întins pe o targă.

- Carl!

- Sunteţi rudă? întrebă un medic, remarcând faţa ei tulburată.

- Nu... Lucrez pentru el... Sunt infirmieră.

Totul începu să se învârtă în jurul ei, în timp ce faţa tânărului medic dispărea în ceaţă. Acesta îi spuse ceva ce nu auzi, apoi se prăbuşi lent spre el.

- Este încă sub şoc... Biata copilă, nu este de mirare, după tot ce i s-a întâmplat!

Jessica deschise ochii, clipind din pleoape. Lumina care provenea de pe culoar părea anormal de puternică.

- Vă rog, nu puteţi stinge lampa aceea? Mă doare ochiul drept.

- Era de prevăzut, spuse o voce binevoitoare. Aţi făcut un herpes al nervului optic.

- Dar cum...?

- Probabil mocneşte de un anumit timp. Cu

siguranţă, v-aţi obosit foarte mult?

- Am muncit din greu... Da, mă simţeam frântă de oboseală în timpul acesta.

- Traumatismele declanşează deseori apariţia acestui gen de boli, explică infirmiera. Oricum, veţi fi bine îngrijită. Prinţul George a cerut să beneficiaţi de cele mai noi tratamente.

- Dar nu pot rămâne aici! protestă slab tânăra fată. Cine se va ocupa de pacienţii mei?

- Dacă vă gândiţi la micuţele prinţese, am trimis o infirmieră care va avea grijă de ele în absenţa dumneavoastră. Prinţesa Karine se află încă la maternitate. Bebeluşul este încă în incubator, dar este în afară de pericol. Acum, trebuie să dormiţi. Dacă aveţi nevoie de ceva, apăsaţi pe acest buton.

- Aşteptaţi... Cum se simte doctorul Harvey?

- Ce erou! exclamă infirmiera cu entuziasm. S-a sacrificat pentru a salva viaţa prinţului... şi pe a dumneavoastră.

- Dar cum se simte?

- Este încă în sala de operaţie. Se încearcă extragerea glonţului... Dar nu vă neliniştiţi, cei mai

buni chirurgi din oraş se află la căpătâiul său.

- Când infirmiera închise uşa după ea, Jessica se cufundă într-un întuneric aproape complet. Prin fereastră, zării cornul lunii. Nu era la fel de frumoasă ca astrul pe care Carl şi cu ea îl contemplaseră la Cape Cod, probabil nu era aceeaşi... Bătea câmpii... In capul înfierbântat răsunau sunete de tobe.

Somnul neregulat îi fu punctat cu visuri obsedante. Vedea faţa lui Carl, care i se contura în faţa ochilor, întindea mâna pentru a-l atinge, dar se risipea imediat. La trezire, primul gând fu pentru el. Infirmiera îi recomandase să nu se nelinişteascâ, dar era imposibil. Dacă nu supravieţuise operaţiei...

Apăsă cu înfrigurare pe sonerie.

- Cum vă simţiţi în această dimineaţă? întrebă infirmiera pătrunzând în cameră.

- Pot să am veşti despre doctorul Harvey? Au reuşit oare să extragă glonţul?

- Se localizase lângă inimă, totuşi au reuşit. Are noroc că este încă în viaţă.

- Pot să-l văd?

- Nu este permis nici un vizitator, cu excepţia

rudelor. Oricum, nu sunteţi în stare să ieşiţi de aici. Puneţi termometrul sub limbă.

Jessica se supuse, resemnată. Inţelese din expresia infirmierei că temperatura era ridicată, dar era prea slăbită pentru a se preocupa de asta.

Timp de mai multe zile, tânăra fată avu un somn agitat şi
o trezire dureroasă. Intr-o zi, în timp ce un tânăr stagiar îi acorda îngrijiri, îşi zări imaginea într-o oglindă. Constată îngrozită că toată partea dreaptă a feţei era umflată. Cât timp va fi atât de urâtă, nu va îndrăzni să iasă din cameră. Până atunci, ceru în fiecare zi veşti despre Carl şi află cu încântare că era din ce în ce mai bine.

In sfârşit, îndrăzni să se cerceteze din nou într-o oglindă. Spre marea sa uşurare, umflătura dispăruse. In afară de o uşoară cicatrice sub ochiul drept şi a unei palori neobişnuite, nimic nu-i mai trăda boala.

- Ne veţi părăsi curând, îi spuse puţin mai târziu infirmiera. Trebuie să ne mai asigurăm că nu veţi suferi nici o sechelă şi cu siguranţă vă veţi simţi slăbită un anumit timp. De ce nu vă relaxaţi mai

mult? Este limpede că sunteţi epuizată.

- Aş vrea să-l văd pe doctorul Harvey.

- Mi se pare dificil, totuşi mă duc să mă informez.

Uşurată, Jessica se lăsă pe spate. Nu-i puteau respinge
cererea! Oare nu era ea asistenta lui Carl, într-un fel, mâna sa dreaptă?

- Domnişoară Diamond?

Un medic tânăr stătea în uşă.

- Da?

- Vin să vă examinez.

- Dar trebuie să-i fac o vizită doctorului Harvey! protestă tânăra fată. Nu puteţi amâna acest examen pe mai târziu?

- Inţeleg că vă grăbiţi să-l întâlniţi, dar mi s-a spus că nu-l puteţi vedea înainte de o jumătate de oră. Doamna Harvey este lângă el şi nu poate primi decât o singură persoană o dată. Aşa că avem timp să...

Jessica deja nu-l mai asculta. Dacă Victoria se grăbise la căpătâiul soţului său, împăcarea era probabil totală. Inchisă într-o tăcere posacă, se supuse mâinilor pricepute ale medicului.

- Puteţi să părăsiţi camera, o anunţă acesta în cele din urmă. Totuşi, fiţi atentă să nu vă obosiţi. Sunteţi slăbită şi aţi suferit un şoc puternic.

Jessica îşi coborî cu greu picioarele din pat. După ce-şi încălţă papucii, se ridică.

- Incetişor, recomandă infirmiera, susţinând-o. Cred că ar fi mai bine să folosiţi fotoliul rulant, nu-mi păreţi foarte solidă.

Puţin mai târziu, se felicită că urmase sfaturile infirmierei. Culoarele îi părură atât de lungi, încât nu ar fi avut niciodată puterea să le parcurgă.

- Patronul dumneavoastră se gândeşte să construiască un centru medical în Europa? întrebă infirmiera din curiozitate.

- Intr-adevăr. Mai exact, la Reichenstein.

- Veţi pleca împreună?

- Cu siguranţă, nu.

- Nu v-a cerut-o? Credeam că faceţi parte din echipa sa? Spre marea uşurare a Jessicăi, ajunseseră în faţa uşii lui
Carl.

- Acum, mă pot descurca singură. Mulţumesc

mult.

- Nu vă grăbiţi, vă voi aştepta pe culoar.

- N-are rost, vă voi telefona când voi vrea să mă întorc în camera mea.

Ridicând din umeri, infirmiera ciocăni încet.

- Domnişoara Diamond este aici, domnule.

Părăsind fotoliul, Jessica intră în cameră cu paşi prudenţi.

I se părea că lumea întreagă se învârteşte în jurul ei şi trebui să-şi adune toată energia pentru a depăşi fără a se împiedica distanţa care o despărţea de Carl.

- Biata mea copilă, pari într-o stare jalnică! Vino aici să te privesc.

Jessica îi zâmbi cu curaj înainte de a se prăbuşi pe scaun.

- După toate aparenţele, eu sunt cel care ar fi trebuit să mă deplasez, glumi Carl. Mi s-a spus ce ţi s-a întâmplat,

continuă pe un ton mai serios. Văd că mai ai o cicatrice sub ochi.

Cu un deget, îi atinse uşor obrazul.

- Biata Jess... murmură.

Tandra sa solicitudine o emoţionă atât de mult pe tânăra fată, încât începu să plângă.

- Ei, gata, nu asta voiam! spuse Carl cu amabilitate ştergându-i faţa de lacrimi cu o batistă mare care răspândea un plăcut miros de apă de colonie.

- Imi pare rău. Nu voiam...

- Bineînţeles că nu! Ai trecut prin clipe grele şi ai nevoie să-ţi recapeţi puterile, făcu medicul cu vocea pe care o destina pacienţilor.

Jessicăi îi fu ruşine de slăbiciunea sa.

- Totuşi, am venit să aflu veşti despre tine, Carl. Cum te simţi?

- Foarte bine. Echipa chirurgicală este întru totul remarcabilă, aici. Mi-au lăsat glonţul, ca amintire. Vrei să-l vezi?

Tânăra fată se înfioră.

- Nu, mulţumesc. Se ştie cine a tras?

- Un dezechilibrat care voia să-l omoare pe prinţ. Auzise vorbindu-se despre proiectul spitalului din Reichenstein şi şi-a imaginat că vor fi desfiinţate nişte posturi aici.

- Dar a fost prins, acest... maniac?

- Poliţia a pus mâna pe el imediat după atentat. Mare noroc că detectivul care nu mă părăsea l-a putut prinde imediat.

- Un detectiv! repetă tânăra fată. Era oare bărbatul care ţi-a vorbit când eram pe jos?

- Intr-adevăr. De ce-mi pui această întrebare?

- L-am observat în timpul primei noastre călătorii, răspunse tânăra infirmieră cu o voce stânjenită.

Carl păru surprins.

- Unde l-ai văzut, exact?

Jessica se întoarse câteva secunde. In fond, sinceritatea era de preferat... Inspiră profund înainte de a înfrunta privirea întunecată.

- Te priveam prin fereastra hotelului şi... şi acest bărbat te-a abordat în mica grădină orientală. A doua zi, se afla în ascensorul care cobora sub cascada Niagara, dar l-ai ignorat. Poate mă înşel, totuşi mi s-a părut că se afla şi pe "Domnişoara ceţii".

- Ce detectiv fin ai devenit! Este fără greşeală, te felicit.

- Din ce motiv nu te pierdea niciodată din vedere?

- Pentru a ne confrunta deducţiile referitoare la Matthew.

- Matthew? Trebuie să mărturisesc că nu înţeleg nimic.

Carl îi mângâie obrazul cu o tandreţe amuzată.

- Amărâtul acesta de Matthew a acceptat să lucreze pentru o organizaţie internaţională care făcea bani din furtul secretelor medicale. In general, face apel la studenţi săraci, cărora le propun bani în schimbul unor detalii despre produsele farmaceutice care vor fi lansate pe piaţă. In timpul anilor de studiu, Matthew era prieten cu Chris Douglas.

- Matthew îl cunoştea pe Chris! Dar nu ştiam că...

- Ştia mai ales că prietenul tău era diabetic. De aceea l-a convins să se ofere pentru testarea noului lot de insulină. Se presupunea că va fura un eşantion, dar din nefericire, i-am respins candidatura...

- Pentru că diabetul său era prea uşor, mi-ai spus.

Carl ezită înainte de a continua.

- Nu fusese singurul motiv al refuzului nostru. Descoperisem într-o ocazie precedentă că tânărul Chris folosise două produse în acelaşi timp pentru a

se aduce într-o stare de euforie artificială.

- Asta explică nişte lucruri... L-am bănuit că se droghează, deoarece trecea cu uşurinţă de la exaltare la depresie. Dar când am abordat acest subiect, s-a înfuriat. De fiecare dată când îl priveam în ochi, mă acuza că-i supraveghez dilatarea pupilelor... şi era adevărat! A fost îngrozitor! In zilele care au urmat morţii sale, m-am simţit ca eliberată...

- Inţeleg, murmură Carl.

- Apoi, am fost copleşită de vinovăţie, pentru că în loc să fiu revoltată, nu simţeam decât un uşor sentiment de tristeţe.

- Şi de aceea te-ai hotărât să descoperi un alt vinovat, deduse Carl gânditor.

Tânăra fată zâmbi, printre lacrimi.

- Ar fi trebuit să fii psihiatru.

- Nu trebuie să fii pentru a ghici ceea ce este evident. Nu sunt sigur că, în starea ta, ar trebui să-ţi spun mai mult.

- Te rog, Carl, nu-mi ascunde nimic.

- Dacă asta vrei...

Ii luă mâna, ca pentru a diminua şocul provocat

de dezvăluiri. Imediat liniştită, Jessica se relaxă.

- In ziua morţii sale, Chris Douglas a făcut în aşa fel încât să se închidă într-unul din laboratoarele de la compania farmaceutică. A încercat diferite combinaţii de droguri, dar unul dintre aceste cocteiluri a fost prea tare pentru el. Trupul i-a fost găsit a doua zi dimineaţa.

- Sărmanul Chris... Continuă, te rog. De ce oare acest eveniment nu a fost divulgat prin presă?

- Pur şi simplu deoarece Chris nu ar fi putut intra în clădire fără un ajutor din interior. Toţi eram bănuiţi, dar eram singurul care ştia asta, în calitate de director al firmei. Am acceptat să demisionez, pentru ca vinovatul să se liniştească. Trebuia să creadă că ancheta fusese închisă. In ceea ce mă priveşte, am fost permanent supravegheat. Când poliţia mi-a propus să-l angajez pe Matthew, n-am fost prea încântat, dar m-au asigurat că asta va duce la ceva pozitiv. Eram convinşi că Matthew va fi interesat de oferta mea, deoarece lucra încă pentru organizaţia sa.

Carl oftă îndelung înainte de a continua.

- Aproape regret că am acceptat să ajut justiţia.

- De ce?

- Pentru că am descoperit până la urmă că cineva în care aveam deplină încredere era implicat în această afacere.

- Madeleine?

Carl dădu din cap cu tristeţe.

- N-a fost vina ei, nu s-a putut stăpâni. Totul este în scrisoarea pe care mi-ai dat-o din partea ei. Ţine, citeşte-o.

Jessica scutură din cap în semn de refuz. Nu-i plăcuse niciodată secretara, dar nu dorea deloc să se bucure de căderea sa.

- N-ar suporta să mi-o încredinţezi, Carl.

- In acest caz, îţi voi relata eu conţinutul. Ai dreptul să afli adevărul după ce m-ai hărţuit, aşa cum ai făcut-o, cu întrebările.

Jessica zâmbi, fericită să găsească o tandră complicitate cu
el.

- Madeleine a fost o asistentă excelentă, reluă Carl, dar n-am ştiut totul despre trecutul său. Părea

că nu voia să abordeze această problemă şi i-am respectat dorinţa. Aşa că n-am avut nici cea mai mică bănuială despre ceea ce mi-a dezvăluit în scrisoare... Când avea abia cincisprezece ani, aştepta un copil. Familia a alungat-o din casa părintească şi a fost primită într-un cămin catolic, care găzduia alte mame singure. Copilul a fost adoptat la naştere.

- Dar de ce îmi povesteşti asta? Viaţa particulară a Madeleinei nu mă priveşte. A suferit destul ca să nu i se dezvăluie viaţa străinilor.

- A suferit, într-adevăr.

Mai ales când fiul s-a prezentat într-o zi la biroul său pentru a-i cere ajutor financiar să-şi continue studiile medicale.

- Chris, murmură Jessica, înmărmurită. Nu, nu este posibil, nu era atât de în vârstă...

- Ar fi fost fericită să te audă, totuşi acum are patruzeci de ani. L-a rugat pe Chris să păstreze secretul identităţii sale, iar ea îi va plăti în mod regulat o rentă. Nu bănuia în nici un caz că băiatul putea să aibă activităţi frauduloase. Până într-o zi, când a realizat că a aranjat lucrurile pentru a-şi face

o dublură după cheile sale. Şi-a amintit că i-a dat trusa de chei într-o seară în care i-a împrumutat maşina să iasă cu o prietenă.

- Oh nu! Credeam că i-a împrumutat-o un coleg!

- Nu-l putem condamna pe bietul băiat că a vrut să te seducă, glumi Carl cu înţelegere.

- Continuă! Cum şi-a dat seama Madeleine că fiul ei a intrat în laborator datorită cheilor sale?

- Matthew a înştiinţat-o. In timp ce noi eram la Cape Cod, a invitat-o din când în când. Fără îndoială, spera că-i va putea fi de folos, iar ea era flatată de această atenţie... Un tânăr de vârsta fiului său, înţelegi! In timpul unei ieşiri la restaurant, a fost foarte vorbăreţ. Descoperind necinstea lui Chris, a ghicit în acelaşi timp că trebuie să-i fi folosit cheile. Bănuielile i-au fost confirmate prin faptul că Matthew i-a propus să câştige mulţi bani dacă acceptă să coopereze cu el.

- Şi unde este Matthew, acum?

- Se întoarce în Anglia, încadrat de doi poliţişti. Ne aşteptam să facă o greşeală. După ce l-ai surprins în acea zi, am contactat imediat poliţia. A fost arestat

în următorul sfert de oră. Presupun că se aştepta să fie prins în timpul primei noastre călătorii. Recunoscându-l pe detectivul meu pe "Domnişoara ceţii", a fost cuprins de panică. A încercat să se ascundă agăţându-se în exteriorul vaporului. Şi astfel a căzut în apă.

- El mi-a spus că fusese împins! mărturisi Jessica.

- Şi bineînţeles, l-ai crezut...

Sub privirea lui amuzată, tânăra fată îşi pierdu cumpătul.

Credeam că poate.

Se întrerupse brusc, mirată că se putuse îndoi de integritatea lui Carl. Era cel mai minunat bărbat din lume şi era prea târziu pentru a-şi recunoaşte greşeala. Nu va şti niciodată că îl iubea...

Brusc, îşi aminti de Julie, tânăra cameristă îndagostită de Matthew.

- Biata Julie! Va suferi o mare decepţie.

- Va uita, afirmă Carl cu înţelepciune.

Intenţionează să se întoarcă în curând la facultate. Mi-a spus chiar că vrea să devină infirmieră.

- Cu atât mai bine! Este o fată inteligentă.

Jessica se agită stânjenită pe scaun. Toate aceste explicaţii nu o liniştiseră, deşi venise în Statele Unite pentru a le obţine. Acum, era de preferat să se întoarcă în Anglia cât mai repede posibil, pentru că nimic nu era posibil între Carl şi ea. Se ridică greu.

- Sper că nu pleci! Mai am încă multe lucruri să-ţi spun. O bătaie uşoară în uşă o scuti pe tânăra fată să răspundă.

- Doamna Harvey întreabă dacă o mai puteţi primi câteva minute, domnule. I-am spus că aveţi deja o vizitatoare, dar insistă.

O femeie scundă, surescitată se repezi în camera lui Carl.

- Sper că nu te deranjez, dragul meu, dar am uitat să te întreb...

Se întrerupse pentru a o privi pe Jessica.

- Oare ne-am mai întâlnit? o întrebă, încruntându-se. Tânăra fată îşi punea exact aceeaşi întrebare. Recunoscu silueta zveltă zărită în uşa casei albe, la Cape Cod. Dar părul pe care-l crezuse blond, era de un alb strălucitor. Chipul era al unei femei mult mai

în vârstă decât Carl.

- Am fost recent la Princetown.

- Lăsaţi-mă să vă prezint. Domnişoara Diamond, mamă. Jessica, sunt încântat că ai în sfârşit ocazia s-o cunoşti pe mama, Victoria Harvey.

- Mama ta! Dar credeam...

- Oare ce ţi-ai imaginat?

Evident, părea să se amuze mult de încurcătura Jessicăi.

- Oh, acum nu mai are importanţă.

Doamna Harvey o examină pe tânăra fată cu atenţie.

- Ştiu unde v-am văzut! Il aşteptaţi pe Carl în faţa uşii mele, cu cele două mici prinţese. După plecarea sa, v-am zărit pe fereastră. M-am grăbit pe stradă pentru a vă invita să intraţi la mine, dar eraţi deja plecată.

- Mamă, pot să ştiu oare ce aveai atât de important să-mi spui?

- Am uitat să te întreb despre pictură, când vrei...?

- Ssst, este un secret! Iţi voi telefona mai târziu.

Zâmbind, doamna Harvey îi privi pe rând pe Carl

şi pe
Jessica.

- Foarte bine, murmură. Fii sigur că-ţi aprob alegerea.

Se aplecă pentru a-şi săruta fiul pe frunte, apoi merse spre tânăra fată.

- Sper să vă revăd curând, domnişoară. Veţi fi întotdeauna binevenită, declară doamna Harvey, sărutând-o uşor pe obraz pe Jessica.

Incremenită, aceasta vru să protesteze.

- Dar mă întorc curând în Anglia!

Doamna Harvey închisese deja uşa, făcând un ultim semn de adio. Dar Carl auzise ultimele cuvinte ale jessicăi. Se aşeză pe marginea patului aruncându-i priviri furioase.

- Ce-ai spus?

Jessica îşi stăpâni dorinţa nebună de a i se repezi în braţe.

- Ei bine... am ajuns la sfârşitul contractului şi...

- Cine vorbeşte de contract? izbucni Carl ridicându-se. Vreau să rămâi cu mine. La naiba! ţi-am răspuns totuşi la toate întrebările, acum îmi poţi

acorda încredere!

- Nu asta este problema!

Când se ridică şi ea în picioare, avu impresia că pământul tremura. In clipa în care era gata să alunece jos, Carl o atrase spre el. Se clătinară împreună câteva secunde, apoi doctorul o antrenă spre pat. Câteva clipe mai târziu, buzele sale calde puneau stăpânire pe cele ale Jessicăi, care crezu că leşină de plăcere. Uită de orice, pentru a se abandona fără regret dragostei lui...

Deschizând ochii, Jessica privi tavanul alb. Incercă să se ridice dar Carl o reţinu râzând. Tânăra fată se prefăcu că se zbate.

- Foarte bine, dacă asta vrei, acceptă medicul aşezându-se alături. Dar n-ai să-mi scapi, deoarece am ceva să te întreb.

- Şi eu!

- Iar? De data asta, despre ce este vorba?

- De ce nu mi-ai spus că mama ta locuia în Princetown? Am crezut că te întâlneai cu o iubită, sau chiar cu.... soţia ta.

- Cum oare ai putut inventa asemenea poveste!

- In urma unei indiscreţii a ducesei. Spunea de o doamnă Victoria Harvey care te părăsise.

- Intr-adevăr, îţi datorez o explicaţie. Eşti bine instalată? Cuibărită lângă el, Jessica dădu din cap. Nu mai tremura la
ideea că medicul va pune la loc ultima piesă din puzzle. Nimic n-o mai speria.

- Mama a fost întotdeauna un caracter impulsiv. Imi amintesc de injuriile pe care i le striga tatălui meu, dar el nu se supăra niciodată. Cum îi iubeam pe amândoi, eram dezolat să constat că nu se înţelegeau. Mă întrebam mereu dacă eu eram răspunzător de acest conflict.

Jessica îi strânse mâinile cu tandreţe.

- Când aveam zece ani, mama l-a părăsit pe tata pentru a trăi cu un artist. Tata mi-a spus că nu trebuia s-o împiedicăm, că va fi mai fericită cu acel bărbat. Din nou am crezut că eram la originea acelei despărţiri... Dar vai, tata nu-şi dăduse seama că mama urmase un individ fără scrupule. După moartea tatălui meu, acum câţiva ani, am descoperit că acel... artist pusese mâna pe toate posesiunile

familiei. Pentru a încheia, a plecat cu o femeie mai tânără, lăsând-o pe mama să se lupte cu datoriile. Era într-o stare jalnică, în pragul unei depresii. In acel timp, am acceptat postul de director al întreprinderii Chemico. Mama s-a internat într-un spital de psihiatrie. Când a ieşit, i-am cumpărat casa.

- Este norocoasă să aibă un fiu ca tine.

- La început, nu voia să mă vadă. Cu siguranţă, se simţea vinovată că mă părăsise când eram copil. Totuşi, mi-a promis să mă anunţe când va fi destul de tare să înfrunte trecutul.

- Ţi-a scris?

- Niciodată. Ii trimiteam cu regularitate cecuri, dar nu răspundea.

- Până la urmă, te-ai hotărât să te duci tu s-o vezi?

- Şi sunt fericit că am făcut-o. Am putut constata că este într-o excelentă stare de sănătate. Mi-a spus că se gândea de mult timp să mă vadă, dar nu îndrăznea, după tot acel timp.

Pe de altă parte, viaţa îi era împlinită datorită picturii şi a prietenilor artişti.

- Are un real talent. După ce am văzut unul dintre tablouri, la muzeu, am vrut s-o cunosc.

Carl se îndreptă, brusc îngrijorat.

- Ce titlu avea?

- De ce această întrebare?

- Se întâmplă că am avertizat-o pe mama că intenţionez să cer mâna unei frumoase tinere fete. Mi-a spus că îmi va oferi una dintre operele sale ca dar de nuntă.

- Şi... cine este fericita aleasă?

Buzele lui Carl se apropiară de ale sale. Jessica se înfioră.

- Să nu te joci cu mine, îi murmură lângă gură. Vrei să fii soţia mea?

- Voiam doar să te aud spunând-o, doctore Harvey. Astfel, le voi putea povesti nepoţilor că bunicul lor m-a cerut în căsătorie pe un pat de spital.

Inchise ochii şi se cuibări lângă bărbatul minunat care-i va deveni soţ.

Sfârşit